

7.neděle velikonoční, A, Kabrda

1.čtení:

Skončí slavnost a pokračuje všední život.

Jak si uchovat natrvalo v srdci všechno, co slavnost dala?

Učedníci „*Jednomyslně setrvali v modlitbách*“.

Modlitba je pokorným dokladem naší závislosti na Bohu Otcí.

Modlitba znamená jednomyslně setrávat v poslušnosti Bohu Otcí.

2.čtení:

Láska spojuje bolest s radostí a radost s utrpením.

Blížkost Boha, prožitky Jeho přítomnosti jsou vždy vyvažovány utrpením.

Bolestí fyzickou i psychickou. Protože máme účast na Ježíšově utrpení,

budeme moci mít účast i na Jeho slávě. Bez utrpení nelze vstoupit.

Jedná se ovšem o utrpení, které přichází nezváno a nehledáno.

Po nás se chce, abychom je přijali a nesli.

V přijetí utrpení je také doklad naší závislosti na Otcí, na jeho vůli, na jeho milosti.

Evangelium:

Ježíš v modlitbě říká: „*Dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil*“.

Konec korunuje dílo. Není tak těžké začít, vydat se na cestu.

Mnohem těžší je vytrvat a dokončit započaté.

Je třeba dobře začít, lépe pokračovat a co nejlépe skončit.

Dábel na konci pokušení na poušti říká Kristu:

Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu:

„Všechnu tuto moc a jejich slávu dám tobě,

protože mně je odevzdána a dávám ji, komu chce.

Jestliže se přede mnou skloníš, všechno bude tvoje“. Jinými slovy:

Nebudu ti v ničem překážet, můžeš všechny duše zachránit,

můžeš ve všech královstvích světa zavést svoje království lásky a pokoje,

jen když nebudeš poslouchat Otce, když poslechněš mě nebo když si jen budeš

dělat to, co sám chceš. Nezávisle na Otcí, vždyť jsi Boží Syn.

Pochopit poslušnost není snadné.

Dříve než začneme chápat poslušnost, je třeba,

abychom praktikovali nejprve střídmost, pak čistotu a pak trpělivost.

Teprve potom může přijít na řadu poslušnost.

Bez střídmosti, čistoty a trpělivosti nemůžeme dorůst k poslušnosti.

Chtít poslouchat bez střídmosti, čistoty a trpělivosti je jen hra

na poslušnost, která se brzy omrzí, a pak přijde vzpoura nebo útěk.

7.neděle velikonoční, A, Kodet

Slova Ježíšovy modlitby před jeho umučením nám odhalují veliké tajemství jeho vztahu k Otci, ale také k učedníkům, tedy potažmo k nám a ke světu.

Je to Ježíšův odkaz, jehož podstatou je jeho vztah k Otci, jedinému pravému Bohu. Není jiný Bůh a není jiný způsob, jak Boha poznat než skrze jeho Syna, Ježíše Krista.

Kdo Krista přijme, je vtažen do tohoto vztahu synovské lásky a zakouší plnost Božích darů.

Ježíš nás uvádí k Otci. „Pozvedl oči k nebi,“ říká evangelista. Nikoliv jen k obloze, ale k Otci.

Ježíš všechno odezíral z Otcovy tváře, z jeho lásky, a tak jsme zváni i my, abychom znovu a znovu pozvedali své oči od světských starostí ke Kristu a skrze Krista k Otci.

Ježíš nám otvírá svůj vztah k Otci a dává nám poznat, že on je Abba, tatínek, jehož se nemusíme bát, protože jsme jeho a on se o nás chce starat.

Ježíš nehledal slávu u lidí, ale tady výslovně prosí:

„Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe.“ Co to znamená?

Sláva Boží není nic jiného než plnost lásky, vyzařování Boží lásky.

Ježíš žije z moci této lásky, která zachraňuje tím, že se za nás obětuje, že nás navrácí do důvěrného vztahu s Bohem.

Boží sláva tady na zemi spočívá v tom, že i my milujeme Boží láskou, že se stáváme podobnými Synu, že jsme lidmi plnými Boží lásky.

Sláva, již nám nikdo nemůže vzít, je hodnota, kterou nám dává Bůh, kterou máme v jeho očích.

Syn usiluje o slávu Otce, Otec o slávu Syna, Bůh usiluje o slávu nás lidí; my pak máme usilovat o slávu Boží tady na zemi, tedy o své vlastní posvěcení.

Všechno patří Otci, proto je všechno dar.

Otec dává všechno Synovi (včetně nás)

a skrze Syna nám dává všechen svůj život, svého Ducha i sebe sama.

Moc Boží se neprojevuje jako ovládnutí či vlastnění, ale jako dávání.

V Ježíši Kristu nabývá toto dávání konkrétní podoby, tj. služba lásky.

Poznání Boha, o němž Ježíš mluví v této modlitbě,

neznamená jen intelektuální poznání,

ale důvěrnou, láskyplnou zkušenost s Otcem i s Ježíšem v Duchu svatém.

Jen tak můžeme zakusit Boha a tušit, jaký je.
Pak o něm můžeme i svědčit a zvěstovat ho lidem.
Ježíš prosí za své učedníky, ale neprosí za svět,
jímž je zde míněno světské smýšlení a jednání, nepřátelské Bohu.
Učedníci už „nejsou ze světa“, i když ve světě zůstávají,
protože už patří Bohu, Pán si je povolal.
Každý z nás křesťanů ve světě byl, ale už není, nepatří světu.
Nepatříme světu lži, pýchy, sobectví a násilí, patříme jen Bohu a Kristu.
Žijeme z Boha v tomto světě,
abychom dál pokračovali v Ježíšově poslání,
abychom šířili Otcovu slávu,
abychom se stali jeho slávou uprostřed tohoto světa.

7.neděle velikonoční, A, Smolen, Podřízenost Duchu svatému

*Bez Ducha svatého je Bůh daleko.
Kristus zůstává v minulosti,
evangelium je mrtvá litera, církev je pouhou institucí,
autorita se stává útlakem,
misie propagandou,
liturgie pouhou vzpomínkou
a křesťanské chování se stane zotročující morálkou.*

Bez Ducha svatého člověk pádluje sám,
pádluje často špatným směrem,
zatímco by mohl napnout plachty
a přes oceán zkoušek plout silou,
která je dána shora.

*Rod lidí má čtyři věci,
které jsou na moři k ničemu:
kormidlo, vesla, kotvu
A strach z utonutí.*

Je třeba plout silou darovanou shora.
Tu sílu je třeba si vyprosít –
tak, jako to v čase mezi Nanebevstoupením a Letnicemi
udělali apoštolové spolu s Marií ve večeradle.
Je třeba si ji vyprošovat pořád,
aby naše duše neplula na pozemský pohon
vlastních potřeb a přání,
protože s ním plavba poněkud drhne.
Je třeba si tu sílu vyprošovat pořád,
protože Duch svatý přichází na pozvání
a nevlamuje se do dveří, které mu nikdo neotevře.

Je třeba se v tichu otvírat Duchu svatému,
který se v nás modlí.
Čím více setrváváme v tichu,
tím větší máme šanci zaslechnout Boží šeptání. (...)

Duch svatý je v nás, ale nás často naplňují celé orchestry,
které překryjí Jeho hlas...

Modlitba znamená dlouhou dobu pouště a vyprahlosti,
i když máme chuť raději se vrátit ke snadným rozkoším světa
než čekat na Boha.

A když pak Duchu otevřeme a on přijde,
nepřinese nutně záplavu pozitivních emocí,
ale dá schopnost poznat a plnit Boží vůli,
což je základ každé trvalé radosti a pokoje v křesťanově životě. "

Možná však člověk vzhledem k životním okolnostem
není dlouhých hodin ticha schopen,
neboť domov ani pracoviště mu žádné ústraní neposkytuje.

I pro takového by tu jeden recept byl.

Belgický primas, kardinál Mercier (1851-1926),
muž, který se za první světové války statečně postavil
pruským okupantům a posiloval celý národ,
v době, kdy byla jeho země pustošena nepřáteli,
zjevil toto malé tajemství svým věřícím:

„Rád bych vám odhalil tajemství štěstí a svatosti,
každý den zkuste na pět minut zkrotit svou představitivost,
zavřete oči před smyslovými podněty
a odvráťte sluch od hluků světa,
abyste vstoupili do sebe.

Pak ve svatosti své pokřtěné duše (jež je chrámem Ducha svatého),
se k Duchu svatému obraťte a řekněte mu

[těmito nebo podobnými slovy]:

„Ó, Duchu svatý, Duše mé duše, klaním se ti!

Osvěcuj mě, veď mě, posiluj mě, utěšuj mě.

Říkej mi, co mám dělat. Dávej mi své pokyny.

Slibuji, že se podvolím všemu, co po mně žádáš

a že přijmu vše, co dopustíš, aby se mi stalo. Pouze mi odhal svou vůli.“

Pokud budete takto jednat [praví kardinál Mercier],

váš život poplyne vpřed šťastně, pokojně

a bude plný útěchy, dokonce i uprostřed zápasů.

Obdržíte milost odpovídající velikosti zkoušek, dostanete sílu všechno nést

a k branám Nebe doputujete obtěžkáni zásluhami.

Tajemství svatosti spočívá v podřízenosti Duchu svatému.“

NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ, Kodet

Při slavnosti Nanebevstoupení Páně jsme pozváni, vstoupit do jednoho z velkých tajemství Ježíšova a také našeho života. Je to událost, kterou si nikdo dříve, než nastala, nedokázal představit. Když se Ježíšovi učedníci divili, že jim Pán chce dát jíst své Tělo, Ježíš jim řekl: „Nad tím se pohoršujete, co teprve až uvidíte Syna člověka vystupovat tam, kde byl dříve.“ Tzn., že i pro Ježíše to bylo definitivní stvrzení jeho božského původu. A učedníkům teprve teď více došlo, kdo to ten Ježíš byl; že to byl skutečně Bůh v lidském těle. Pro nás je to důležité jednak z docenění, kdo je to Ježíš a také proto, že naše lidství je od této chvíle též v nebi, že je nám tam připraveno místo. Teprve z této zkušenosti došlo učedníkům, kdo to Ježíš byl, že to nebyl obyčejný člověk, ale Boží Syn.

Ježíšovým nanebevstoupením začíná jiný způsob jeho přítomnosti. Už zde na zemi není tělesně, tak jako předtím, kromě své přítomnosti v eucharistii, ale je zde duchovně. Tak jako jeho učedníci zakoušeli Ježíše v těle a tušili a zakoušeli, že v tomto zvláštním Ježíšově působení a jednání, působí Ježíšův Duch, tak teď je to obráceně. Jsou pozváni vnímat Ježíš. přítomnost podle Ducha. V podstatě je to ještě hlubší společenství s Kristem než předtím. Ježíš se stal současníkem všech generací i naším. Ježíšova přítomnost je dosvědčena hlásáním evangelia, kterému předchází život podle evangelia, ve spojení s Ním a v jeho Duchu. Naše lidství se tak stává prodlouženým lidstvím Ježíšovým. Jako Ježíšovi učedníci, jsme pozváni, chodit po této zemi, zvěstovat Boží slovo, volat k obrácení a působit Boží mocí. Ježíš tak pokračuje ve svém životě a službě skrze nás. Jsme pozváni, abychom svoji víru osvědčovali jako život ve spojení s Ním, v jeho Duchu.

Evangelista Marek uvádí zvláštní znamení pro život těch, kdo uvěřili: budou vyhánět zlé duchy, mluvit novými jazyky, když budou brát hady do ruky nebo pít něco jedovatého, neuškodí jim to; budou vkládat ruce na nemocné a uzdraví se.

Je samozřejmé, že ne každému musí být dán každý dar.

Ale kdyby v církvi vymizela tato znamení Ježíšovi Přítomnosti, museli bychom se vážně zamýšlet, jestli opravdu máme Ježíšova Ducha, a jestli jsme autentickými pokračovateli Ježíšova života na této zemi ke službě těm, ke kterým nás poslal.

V tajemství Nanebevstoupení JK se nám otvírá

tajemství jeho reálné mocné přítomnosti v životě každého z nás.

Nanebevstoupení Páně

Hledíme s apoštoly vzhůru za odcházejícím Ježíšem
a uvědomujeme si,

že konečný smysl a cíl našeho života je putování k Otci.

Pohlčení svými pozemskými záležitostmi

často zapomínáme na to,

že náš život zde na zemi má svůj konec

a země že není naším věčným příbytkem.

Plynutí našeho života a stárnutí neznamená,

že se pouze nezadržitelně přibližujeme ke smrti,

ale že směřujeme k Bohu.

Naším věčným domovem je Otcův dům.

Ježíš vstupující do nebe nám jasně říká,

že jde před námi, aby nám připravil u Otce místo:

V domě mého Otce je mnoho příbytků;

kdyby nebylo, řekl bych vám to.

Jdu vám připravit místo a opět přijdu a vezmu vás k sobě,

abyste i vy byli tam, kde jsme já. A cestu, kam jdu, znáte.

At' v nás tedy uplývající život nevyvolává smutek,

ale at' nás stále více otvírá perspektivě věčného života.

Nanebevstoupení Páně

Ze všech slavností církevního roku
není snad žádná tak vzdálená modernímu myšlení
jako slavnost Kristova nanebevstoupení.
Zdá se být příliš těsně spjata s mýtickým obrazem světa.
Jaký smysl má dnes vyznávat,
že Ježíš sestoupil do předpekli nebo vstoupil na nebe,
když tento obraz světa o třech poschodích, křesťané 21. století nesdílí?
Ježíš vstal z mrtvých, vrátil se zpět na zemi
a teprve pak vstoupil na nebe. Proč takové zpoždění?
Zdá se, jako by Ježíš dvakrát zemřel!
Odpovězme nejdříve na to, co je to vlastně nebe?
Nebe není indiánské věčné loviště. Nebe není podzemní říše mytologií.
Nebe také není nadhvězdný svět čistých idejí pro nehmotné bytosti.
Smrt není výměna rodného domova za jakousi lepší matnou cizinu.
V modlitbě Zdrávas Královno je pravda,
když říkáme o sobě, že jsme vyhnaní synové Evy.
Pro nekřesťany je smrt odchod z tohoto světa,
pro nás křesťany se má stát návratem.
Nebe není místo někde nad hvězdami, je to něco mnohem smělejšího a většího:
člověk má místo v Bohu, protože lidství a božství se
v ukřižovaném a vyvýšeném člověku Ježíšovi navzájem pronikají.
Kristus, člověk, který je věčně sjednocen s Bohem,
je zároveň ustavičnou Boží otevřeností pro člověka.
On sám je tak tím, co nazýváme „nebem“, neboť nebe není žádný prostor,
ale osoba toho, v němž Bůh a člověk jsou provždy sjednoceni.
Do nebe vstupujeme v té míře, jak se blížíme k Ježíši Kristu.
Potud se nanebevstoupení může stát něčím,
co se odehrává uprostřed našeho každodenního života.
Kristovo nanebevstoupení pro apoštoly nebylo prozatímní zmizení jejich Pána.
Nanebevstoupení znamenalo pro apoštoly
novou, definitivní a nezrušitelnou formu Ježíšovi přítomnosti
účasti na Boží královské moci.
Kristus byl i se svým lidstvím vtažen do Boží moci, která objímá svět.
V Kristu vstoupil člověk neslýchaným způsobem do Božího nitra.
Máme připravené místo ne někde vpravo, vlevo, nahoře nebo dole, ale v Bohu.
Nebýt obsažen v tom největším, a to nejmenší obsáhnout-to je božské.

Benedikt XVI., kardinál Špidlík

Nanebevstoupení Páně

*S lidmi je to jiné než s Duchem svatým nebo s Ježíšem.
Když jste s nějakým člověkem, nečekáte, že přijde.
Duch svatý paradoxně je s námi a zároveň přichází.
Ježíš odchází, a zároveň s námi zůstává.*

Učedníci bez Ducha svatého byli krásně lidští,
ale bohužel nebyli křesťanští.

Ježíš říká apoštolům, že budou pokřtěni Duchem svatým.
Všimněme si, jak na to reagují.

Místo toho, aby se o tuto skutečnost začali zajímat,
tak zaznívá věta úplně odjinud
s myšlením lidově řečeno mimo mísu.

„Pane, obnovíš teď v Izraeli království?“

Po všem, co s Ježíšem prožili,
apoštolové mají stále ještě přízemní zájmy.

Ježíš se s nimi chce dělit o největší dar lásky, jde mu o spásu světa,
a oni ze zvědavosti řeší malicherné politické dění.

Ježíš učedníkům po vzkříšení všechno vysvětloval.

A když končí své poslání a blíží se čas odchodu,
apoštolové jsou pořád mimo.

Proto jim říká: „Vraťte se do Jeruzaléma.

Nic nevyrábějte a nikam nechoďte,

dokud na vás nesestoupí Duch svatý.“ Naštěstí poslechli.

Nezačali vytvářet nějakou babylónskou věž,
kterou Bůh nikdy nefinancuje.

Neřekli si: „Copak už Ducha svatého nemáme?“

Démoni nás poslouchali, sem tam jsme někoho uzdravili,
kázali jsme, ono to zas nějak půjde.“

Někdy nám chybí poslušnost

a vědomí, že bez Ducha svatého to opravdu nejde.

Nanebevstoupení Páně, cyklus A, B, C (kratší verze)

Otec Jeroným, trapistický mnich

Na světě jsme proto, abychom sloužili Bohu a po smrti se dostali do nebe.

Na tuto první pravdu katolického katechismu

mnozí zapominají a někteří o ní ani nevědí.

Jsou tací, kteří se chtějí o náboženství jen zajímat

a poukazovat na jeho užitečnost pro přítomný život.

Je to úsilí nesprávným směrem.

Je to podobné jako bychom zvali cyklisty s příslibem,

že se budeme bezvadně starat o jejich kola,

že trasa povede ve stínu, že udělají radost obyvatelstvu.

Právě naopak se jim oznámí, co sklídí v cíli-odměnu,

ovace, kytici květin, publicitu a slávu.

Všechno se má dělat se zřetelem k cíli.

Cíl je to, co přitahuje, dojíká, mobilizuje a zve.

Je třeba mít velkou duši na to, abychom vytrvale,

i během potíží při závodě, mysleli na cíl.

Riziko života je jen tam, kde si zvolíme cestu, která někam vede.

Jít po cestě, která nikam nevede, není žádné riziko.

Šťastní tohoto světa opěvují všechny příjemnosti,

kteří jim existence poskytla, dokud tyto příjemnosti nezmizí.

Nešťastní zpívají o radostech, po kterých toužili nadarmo.

Co se týká Božích přátel ti touží po melodii,

kteří oslavuje něco mnohem skvělejšího než vlastní úspěch.

Melodie v duši těchto lidí se rodí z víry v Boží Zjevení.

Boží přítel nachází záviděníhodnou mladost v tom,

že všechno uvolňuje místo Bohu.

Skutečné mládí se dostaví až ve zralém věku,

pokud jsme dobře využívali času k tomu,

abychom naplno rozehráli svého ducha a srdce.

Pannu Marii vzýváme v litaních jako Bránu nebe.

První branou nebe, do které nás Matka Boží uvádí je vnitřní život.

Vždy a všude máme milovat život duše.

Častokrát myslíme na všechno možné jen ne na svou duši,

kteří má směřovat k nebi.

Nanebevstoupení, *Protože navždy trvá dlouho, str. 128n a 132n* (delší verze předchozího)

(Na světě jsme proto, abychom sloužili Bohu a po smrti se dostali do nebe. Na tuto první pravdu katolického katechismu mnozí zapomínají a někteří o ní ani nevědí.)

Je třeba denně a často opakovat akt víry ve svou vlastní budoucnost: a tou je nebe. Což není naivní připomínat nebe? Ne, protože je to důležitější než všechno ostatní. Všechno se totiž děje se zřetelem na cíl; cíl je důležitý, cíl přitahuje. Celé putování je řízeno s ohledem na cíl.

Nebe, pravda a jistota, o níž je důležité podat svědectví, to jsou věci, které lidé a hlavně mladí lidé naší doby, opomíjejí nejvíce. Vědí vůbec, že člověk byl postaven do světa proto, aby směřoval do nebe? Že křesťanské náboženství praktikujeme proto, abychom šli do nebe? Že se člověk stává mnichem proto, aby šel do nebe? Tyto myšlenky jsou pro moderní materialismus děsné, neboť ho drtí v prach. Ale i pro křesťana je to neslýchaný postoj!

Jsou tací, kteří se chtějí o náboženství jen zajímat a poukazovat na jeho užitečnost pro přítomný život. Je to úsilí nesprávným směrem. Je to podobné jako bychom zvali cyklisty s příslibem, že se budeme bezvadně starat o jejich kola, že trasa povede ve stínu, že udělají radost obyvatelstvu. Vůbec ne! Oznámi se jim naopak, co sklídí v cíli: odměnu, ovace, kytici jkvětin, publicitu a slávu. Protože cíl přitahuje a dojíká; ten mobilizuje a zve. A je třeba mít velkou duši na to, abychom vytrvale, i během potíží při závodu, mysleli na cíl, na odměnu. Protože cena slíbená za křesťanský život je nezáviděníhodnější ze všech cen, které je možné vyhrát, je třeba na ni stále upírat zrak.

Musíme tedy myslet na naše nebe stejně často, jako myslíme na Boha, Musíme naše nebe milovat stejně, jako milujeme Boha; a Boha milovat stejně, jako předem milujeme naše nebe. Je to však těžké, jelikož tím připouštíme, že jiný život je úžasnou skutečností a že náš velký Bůh je úžasně blízko. Přesto téměř Bohu každodenně říkáme: „Dej našim dnům svůj rád a mír. Vysvobod' nás od věčné záhuby a připočti k zástupu vyvolených v Kristu, našem Pánu.“ Tato modlitba se zřetelně vztahuje k cíli. Vypovídá tedy o účelu konce toho dobrodružství, jímž je život; o cestě skrze radosti a utrpení, což je podstatou každého života. Vypovídá tedy zároveň o účelu konce veškerého vědění a veškeré poezie. „Připočti nás k zástupu vyvolených“.

Na cestě k cíli se vždy uchovávejme četné a široké možnosti; zachovávejme si vždy rozlehlé aleje vedoucí k pravdě a ke kráse; ke všem lidským hodnotám; k tomu, aby ve všem bylo více ducha a srdce /široké srdce); k tomu, abychom byli obdařeni větší Božskou milostí. Možnosti příslušejí mládí, pouze mládí. Kdy se však člověk má radovat z výsady mládí? Ve dvaceti? Zajisté ne, takové případy jsou spíše řídkými výjimkami. Pohleďte tedy na chlapce a dívky vycované v materialismu, ve zpochybňování, či dokonce v dialogu:

nevědí, v čem spočívá mládí, a nepodaří se jim ho dosáhnout.

Mládí se dostaví pouze tehdy, rozehrajeme-li naplno ducha a srdce;

dostaví se jistotami, jež umožňují velké plány.

Zrodí se se schopností nabídnout a darovat.

Mládí přijde jen tehdy, jestliže si umíme zvolit cestu,

jež někam vede (do nebe), a právě v tom je riziko.

Ne když běhám z cesty na cestu, ale když se rozhodnu pro jednu.

A to je za „středem života“, když zahlédnu smrt.

Neboť jít po cestě, která nevede nikam, žádné riziko není.

V důsledku toho se skutečné mládí dostaví až po zralém věku

a pouze v tom případě, že jsme až do té doby dobře využívali svého času.

A tak člověk srdce nikdy nad svým mládím nelká,

protože se mu ho konečně dostává.

A přítel Boží nachází záviděníhodnou mladost v tom,

že všechno pomíjí a uvolňuje místo Bohu.

Mnoho lidí se po dlouhou dobu snaží složit ve svém srdci melodii, která by vyhovovala jejich nejvlastnější podstatě.

– Ti „šťastní tohoto světa“ opěvují všechny příjemnosti,

které jim existence poskytla, dokud tyto příjemnosti nezmizí.

– „Nešťastní“ zpívají o radostech, po kterých toužili nadarmo.

– Co se týká „Božích přátel“ ti touží po melodii,

která oslavuje něco mnohem skvělejšího než vlastní úspěch.

To víra jim vnukne tuto melodii, tu vskutku nejlidštější melodii.

Má melodie, melodie každého člověka, který věří ve Zjevení,

je tak či onak vyjádřením naděje v Boha.

Pannu Marii vzýváme v litaních: „Bráno nebeská, oroduj za nás“.

První branou nebe, do které nás Matka Boží uvádí, je vnitřní život, před nímž se

jako cíl zračí nebe. Vždy a všude máme milovat život duše. Častokrát

myslíme na všechno možné jen ne na svou duši, která směřuje k nebi.

Nanebevstoupení Páně

Za Kristova pozemského života

se mohli lidé spojit s Bohem prostřednictvím Ježíšova lidského těla.

Lidské tělo Božího Syna bylo nástrojem naší spásy.

Kristus byl velkým znamením, které Bůh seslal na svět.

když ho po nanebevstoupení oblak vzal z lidských očí,

zůstala nám možnost styku s Bohem prostřednictvím církve,

kteřá je „svátostí“ Kristovou.

Církev je viditelným znamením neviditelné přítomnosti Ježíše Krista.

Viditelná a zároveň duchovní církev je místem, kde se Bůh setkává s lidmi.

Církev je Božím znamením mezi národy.

V církvi mohou lidé poznat Krista a jeho prostřednictvím dojít až k Otci.

Ale církev si musí uchovat všechny vlastnosti,

kteřé usnadňují a umožňují toto setkání.

Křesťané nejednou hyzdí tvář církve svých chováním

a lidé pak už nejsou vábeni k tomu, aby do církve vstoupili,

aby se v církvi setkali s Kristem.

Nanebevstoupením Kristus od nás neodešel.

Nenechal nás sirotky, ale usídlil se navždy mezi námi,

a to tam, kde ho měli hledat i apoštolové:

ve svátostech, v kázáních, v bližních.

Bylo dobré pro nás, aby odešel v těle:

jen díky tomu, že odešel, ho můžeme najít v modlitbě, ve své práci,

ve svátostech, v bližních, v jeho apoštolech, v pohanech, ve zpovědníkovi

i v hříšníkovi, všude, kde je činná jeho svatost, kde sjednocuje a

osvobozuje. Tuto rozsáhlejší a hlubší přítomnost Kristovu ve světě

po jeho nanebevstoupení umožňuje vnitřní činnost Ducha svatého,

kterého nám Ježíš přislíbil před svým odchodem a kterého také poslal,

jakmile zasedl po pravici Otce.

Jedna z činností, kteřá je vlastní Duchu svatému,

je vydávat svědectví o Ježíši Kristu.

A toto vnitřní svědectví Ducha svatého vede křesťany,

aby byli i oni živým svědectvím o evangeliu.

Nanebevstoupení Páně, pohádka P.Špidlíka, Kapka rosy (O nebi v kapičce rosy)

Nesly se mraky oblohou, hrály si a o zemi se nestaraly. Jednoho dne však vítr přestal laškovat. Stal se nezvykle studeným a přísným a povídá mrakům: „Srazím vás dolů na zem. Dlouho jste si hrály nečinně vysoko na obloze a zastiňovaly jste lidem nebe. Tak se stalo, že tam dole na nebe zapomněli. Půjdete dolů a poučíte lidi o velikosti nebe. Stáváte se posly nebe. Vyberte si, jak chcete vystupovat.“

První mrak ztmavěl a řekl:

„Pokud zapomněli tam dole na nebe, musím je potrestat. Ať vědí, že je nebe mocné.“ „Jak myslíš“, řekl vítr. Zledovatěl, foukl do mraku a srazil ho v kroupy. Lidičky, to vám bylo dopuštění! Obilí bylo vymláčeno na poli, vinice zpřeráženy, ovoce otlučeno a poházeno po zemi, tašky na střeše domů a okna roztlučeny. Lidé plakali, nadávali, pobíhali sem a tam, mysleli na to, co budou zítra jíst, ale na nebe si vzpomněl málokdo.

Druhý mrak řekl: „Udělám to jinak. Postraším, ale pomohu, neuškodím.“

Vítr ho tedy zahnal do jiné krajiny, kde bylo sucho. Zchladil ho, ale ne tak prudce a ledově. Začalo lít jako z konve. Lidé byli na nedělní procházce. Pádili jako diví pod střechy, hledali, kde by se převlékli a osušili. Láteřili, prohlíželi si zmáčené šaty. Sotva však vysvitlo znovu slunko, začali se radostně smát a povídat: „To byla dobrá sprška, to bude letos úroda, to bude peněz, to se budeme mít dobře.“ A na nebe pomyslelo jen několik zbožných babiček.

Třetí mráček pravil:

„Těžko lidi přesvědčovat. Jsem malý, bílý, ještě by se mi vysmívali. Ať tedy spadnu dřív, než se lidé probudí, brzy zrána, potichoučku!“

Vítr ho tedy zahnal na louku, tam ho nechal vyspat.

Ráno pak ho probudil chladným, ale něžným polibkem. Mráček spadl jako rosa za svítání, nikdo si jí nevšiml. Babička, co měla kozu, šla ráno nažat trávu. Vzala Janičku s sebou. Janička se brouzdala bosýma nohama v zarosené trávě a utrhla modrý polní zvoneček. Třpytily se na něm kapičky rosy. Janička se na ně dívala proti slunci a vykřikla: „Babičko, pojd'te se honem podívat. **Tady září celé nebe v několika kapkách.**“

Šel kolem náhodou básník a napsal o tom báseň O nebi v kapičce rosy.

Celý národ to četl a vzpomněl si na nebe,

i když lidé stále nosili hlavu skloněnou k zemi.

Nanebevstoupení Páně, C, žehnání

Ježíš se loučí žehnaje.

S žehnáním odchází a v žehnání zůstává.

Jeho ruce zůstávají rozpřaženy nad tímto světem.

Kristovy žehnající ruce jsou jako střecha, která nás chrání.

Ale zároveň jsou i gestem, které otevírá svět,

aby do něho pronikalo nebe a mohlo se v něm stávat přítomností.

Gesto žehnajících rukou vyjadřuje trvalý vztah k učedníkům a ke světu.

Svým odcházením přichází,

aby nás pozvedal nad sebe samy a svět otevíral Bohu.

Proto se učedníci mohli radovat, když se od Betánie vraceli domů.

Ve víře víme, že Ježíš nad námi drží žehnající ruce.

Toto je trvalý základ křesťanské radosti.

Benedikt XVI., Ježíš Nazaretský II., strana 188-189

Ježíšovo nanebevstoupení je pro učedníky důvodem radosti i smutku.

Když se totiž raduje rozum a vůle, nemusí to tak vnímat cit.

Ježíš odchází z Olivové hory tentokrát už ne do smrti, ale do života.

Není poražen. Bůh mu dal za pravdu. To je důvod k radosti.

Avšak je zde také ztráta Ježíšovy lidské blízkosti.

Apoštolové mají úkol vyjít do neznáma

a vydávat o Ježíši svědectví ve světě, který na ně mohl pohlížet

poze jako na roztroušené bezvýznamné lidi z Palestiny.

Ježíš tuto tíseň apoštolů překonává **žehnáním**.

V žehnání odchází, v žehnání zůstává.

Ježíš se stal požehnáním.

Apoštolové odcházejí ne jako opuštění, ale jako požehnaní.

Ví, že jsou požehnaní, ať půjdou kamkoli.

Nanebevstoupení Páně, P. Štěpán Smolen

*Nebe má tři charakteristiky,
z nichž každá je proti srsti člověku ztročenému časem.*

Za prvé: Nebeský Jeruzalém sestupuje od Boha z Nebe.

Je něčím, co k nám přichází, co je nám darováno,

co s otevřenou náručí přijímáme.

Není dovršením našeho lidského království,

kteří jsme si vybudovali vlastníma rukama, ale čímsi zcela novým.

Toto město je symbolickým protikladem Babylónu,

kde lidská pýcha zkoušela stavět své nebetyčné věže,

a byla sražena k zemi.

Nebeský Jeruzalém není místo člověkem vystavěné,

ale člověkem pouze vyhlížené, očekávané.

Za druhé: V Nebeském Jeruzalémě nesvítí slunce ani měsíc.

Ozařuje ho Boží velebnost. Jeho světlem je Beránek.

S příchodem Nebeského království tedy končí rytmus dní a nocí,

končí čas, který lze měřit, který na hodinkách odtikává.

Od počátku světa byly dny a noci.

Čas se hnal vpřed a člověk spolu s ním.

To, co nastává nyní, však nelze nazvat jinak než Beránkův den.

Ten nepřestane trvat.

Nebeský Jeruzalém je věčnou přítomností,

kde není před čím utíkat, kde není kam spěchat, kde radost zůstává.

Za třetí: Nebeský Jeruzalém je městem z drahokamů,
překrásným na pohled – ale není v něm chrám.

Bůh a Beránek – praví Apokalypsa – je jeho chrámem.

Slavení už zde nemá svůj vyhrazený kostelní čas,

v němž jsme chvíli před Bohem,

a který je ze všech stran obklopen dýchavičným časem

našeho běhání uprostřed světa a všelikého obstarávání.

Ne, v Nebeském Jeruzalémě trvá věčná bohoslužba.

Vše, co zde z nám známého světa zůstalo,
je dialog lásky mezi duší a Bohem, mezi Bohem a církví;
tohle vzájemné vyznání lásky mezi stvořením a Stvořitelem,
které bylo dosud vykázano především do kostela,
se náhle stává celou skutečností.
V Nebeském Jeruzalémě už není žádný čas pro naše snažení,
ale jen pro chválení a děkování.
Je to čas modlitby, ne práce.

Toto Město sestupující z Nebe, město, jehož světlem je Beránek,
město, v němž není chrám, protože bohoslužba je vším a všude,
se stává člověku, jenž si navykl mít vlastní život v rukou
a spojovat jeho smysl s tím, co stihne, vykoná a vybuduje,
strašlivou noční můrou.

Jenže jiné Nebe než tohle, které nám Bůh připravil, není.
Nebude žádná alternativní věčnost,
žádný Nebeský New York pro workoholiky,
kteří by si chtěli věčnost vlastníma rukama vybudovat,
kteří by si přáli sami instalovat nebeské osvětlení,
aby ušetřili Beránkovi námahu s věčným ozařováním svých věrných.
kteří by laskavě poděkovali Kristu, že jim nemusí být chrámem,
protože se beztak spokojí s nebeskou dílnou a nebeským úřadem.
Taková alternativní věčnost není.
A pokud Nebeský New York je,
pak nepatří Bohu, ale jmenuje se peklo.

Jestliže však při vši snaze,
aby se nám vidina Nebeského Jeruzaléma líbila,
zjistíme, že se nám nelíbí a že jsme z ní celí nesví,
pak to není důvod k zoufalství, ale k *nácviku Nebe*.
Takovýto nácvik Nebe je ostatně součástí našeho následování Krista.
Jít za Ježíšem až pod kříž je sice dost... a přece pořád málo.
Následování Krista nekončí na Golgotě,
za Pánem je třeba vykročit ve stopách Nanebevstoupeného.

K věčnosti z vlastních sil pochopitelně nevyskočíme.
Do Nebe můžeme být pouze přijati, nemůžeme se tam procpat.
Ale připravit se na toto přijetí můžeme,
pokud už tady a teď budeme – aspoň tu a tam – prolamovat pouta
odtikávajícího času, poodstoupíme z jeho rytmů
a vycvičíme se pro věčnost.

Tahle příprava na Nebeský Jeruzalém může být přinejmenším trojí:

Jednak můžeme pamatovat,
že zatímco v životě světských lidí se střídá zaměstnání a zábava,
v životě Božích dětí se střídá slavení a služba.
Pojímat svou práci jako zaměstnání,
znamená vidět v ní pouhou výplň času a zdroj peněz.
Pojímat svou práci jako službu
(a je jedno, zda jsem lékař, student, dělník nebo maminka na mateřské)
znamená vidět v ní projev sebe darování lidem.
Každou činnost, která není hřích, mohu vnímat
jako dávání části sebe sama druhým lidem, a tedy jako nácvik Nebe.
Nic, co dělám, by nemělo být jen zaměstnáním,
vše, co dělám, by mělo být službou.

Čas, který není zaměstnáním,
pak bývá u světských lidí vyplněn zábavou:
odměňují tak své já za újmu,
již jim způsobilo přebývání v práci nebo škole.
Boží děti však tráví čas, který není službou, slavením:
slavení znamená být zde pro Boha, být zde pro druhé,
ne již proto, abych něco vykonal, ale pro samu radost ze sdílení.
Slavit mohu modlitbou, společnou hrou, procházkou,
houbařením, zahrádkařením, rybařením, čtením, zpěvem, malováním.
Stovkami způsobů. Nic z toho nemusí být a nemá být pouhou zábavou,
ale bohoslužbou, chválou a děkováním.

Všechno, co je slavení a služba, s námi smí projít do Nebe.
Všechno, co je zaměstnání a zábava, jednou – brzy – pomine.

Druhou přípravou na Nebeský Jeruzalém jsou chvíle,
kdy se nenechávám poutat lineárním časem.
Lineární čas je ten, který směřuje po přímce vpřed,
od zrození přes školku, školu, kariéru až po hrob.
Je to čas, který krystalizuje do dalších a dalších záznamů
v našem životopisu, čas, který přeje dravosti mládí
a který nemá žádný soucit se stárnutím

Je zde však i jiný čas, čas cyklický,
čas v kruhu nebo – ještě lépe – ve spirále.
Děje se v rytmu každoročních opakování,
v rytmu ročních a liturgických dob.
Vánoce, Velikonoce, Letnice slavíme rok, co rok znovu,
a pokaždé se můžeme ponořit o něco hlouběji do tajemství.
Tento čas nás nežene po přímce vzhůru a vpřed,
ale zavrtává se do nás ve spirále a hloubí v nás místo pro Boha.
Má přístup do věčnosti.
Pokud se tomuto času odcizíme
a vše v našem životě bude jen spěchem k zítřkům,
pak budeme na konci své cesty překvapeni zející jámou
a poznáme, jak málo váží vše, co jsme zbudovali.
Cíl, k němuž putujeme není vpředu, ale v hloubce.
A životem těsně spjatým s liturgickým rokem,
si k němu prokutáváme cestu.

**Třetí, naprosto zásadní, dokonce Desaterem nakázanou
přípravou na Nebeský Jeruzalém je neděle.**

Neděle není dnem, kdy jdu do kostela
a pak se vrátím ke své škole a své práci.

I neděle je nácvik Nebe.

Je dnem pro neužitečné činnosti, pro bytí v přítomnosti,
pro modlitbu a hru.

Má být žita tak, jako by po ní nebylo žádné pondělí,
jako by další zastávkou byla už věčnost.

Co mě zaměstnává zítřkem, to k neděli nepatří.

Neděle se podobá věčnosti, nakolik ji žiji jako koncentrované teď,
jako čirý dnešek.

Pokud ji tak žít nebudu, pokud ani v den Pánova Zmrtvýchvstání
neodložím své rozvrhy a hodinky,
pokud i mši svatou prožívám téměř jako jednu z pracovních povinností,
anebo toužím po tom, aby byla zábavou,
zatímco ona je ze své podstaty slavením a službou,
pak pro mě jednou bude Nebe nesnesitelné, bude mě bolet.

Potřebujeme se již teď na Nebe připravovat
a to nejen ctnostným životem.

Potřebujeme se také – dokud je čas – uzdravit z výkonnostního žití
a přichystat se na věčnost, kde už nic nebude zítřkem,
ale všechno přítomností,
kde už nic nebude naším dílem, ale všechno darem.

Pokud se nezačneme chystat už teď,
pak jednou staneme před prahem Nebe unavení, upocení, ufunění,
s pocitem, že jsme se pořád jenom dřeli
a že si teď zasloužíme odměnu –
jenže zjistíme, že na odměnu nejsme připraveni.
Hodně jsme toho vykonali ani na sebe přítom nemysleli,
ale přece je nám Nebe cizí,
protože jsme nepoznali, co je to hra, co je to slavení,
co to znamená zastavit se, rozhlédnout se, nechat se obdarovat. Amen.

Nanebevstoupení Páně

Bl. John Henry Newman, strana 80-82, I pokus se počítá

„Máme sklon podvádět samy sebe a domnívat se,
že nebe je stejné jako země,
tedy místo, kde si každý může zvolit svoje potěšení.

Za jediný rozdíl mezi světem tímto a budoucím považujeme to,
že zde lidé nemají vždy úplnou jistotu, že dostanou to, po čem touží,
zatímco tam, jak předpokládáme, si jisti budou.

Tak docházíme k závěru, že každý člověk,
který se dostane do nebe, tam bude šťasten,
ať už jsou jeho zvyky, záliby nebo způsob života jakékoliv.

Nejen že tím popíráme nezbytnost jakékoliv přípravy na budoucí svět,
ale navíc nedoceňujeme jeho skutečný dosah a význam.

Domníváme se, že se s Bohem můžeme smířit,
kdykoli se nám zachce,
jako by od lidí nebylo požadováno více než dočasná
a trochu větší pozornost vůči náboženským povinnostem.
Tento názor je třeba odmítnout.

Nebe totiž není místem,
kde lze sledovat množství odlišných a protichůdných zájmů,
jako je tomu ve světě.

Zde na zemi může dělat každý to, co je jemu příjemné,
zatímco v nebi musí dělat to, co je příjemné Bohu.

Bylo by troufalé určovat běh věčného života,
v němž dobří lidé vstupují do Boží přítomnosti,
nebo popírat,

že co oko nevidělo, ucho neslyšelo a nač člověk nikdy nepomyslel,
v sobě může ukrývat nekonečné možnosti zájmů a činností.

Neustále slýcháme,
že budoucí život spočívá v přebývání v Boží blízkosti tak,
jak toho nelze dosáhnout v životě pozemském.

Nejlépe jej tedy lze popsat
jako nekonečné a nerušené uctívání
věčného Otce, Syna a Ducha.“

7.neděle velikonoční, A, Kodet

Slova Ježíšovy modlitby před jeho umučením nám odhalují veliké tajemství jeho vztahu k Otci, ale také k učedníkům, tedy potažmo k nám a ke světu.

Je to Ježíšův odkaz, jehož podstatou je jeho vztah k Otci, jedinému pravému Bohu. Není jiný Bůh a není jiný způsob, jak Boha poznat než skrze jeho Syna, Ježíše Krista.

Kdo Krista přijme, je vtažen do tohoto vztahu synovské lásky a zakouší plnost Božích darů.

Ježíš nás uvádí k Otci. „Pozvedl oči k nebi,“ říká evangelista. Nikoliv jen k obloze, ale k Otci.

Ježíš všechno odezíral z Otcovy tváře, z jeho lásky, a tak jsme zváni i my, abychom znovu a znovu pozvedali své oči od světských starostí ke Kristu a skrze Krista k Otci.

Ježíš nám otvírá svůj vztah k Otci a dává nám poznat, že on je Abba, tatínek, jehož se nemusíme bát, protože jsme jeho a on se o nás chce starat.

Ježíš nehledal slávu u lidí, ale tady výslovně prosí:

„Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe.“ Co to znamená?

Sláva Boží není nic jiného než plnost lásky, vyzařování Boží lásky.

Ježíš žije z moci této lásky, která zachraňuje tím, že se za nás obětuje, že nás navrácí do důvěrného vztahu s Bohem.

Boží sláva tady na zemi spočívá v tom, že i my milujeme Boží láskou, že se stáváme podobnými Synu, že jsme lidmi plnými Boží lásky.

Sláva, již nám nikdo nemůže vzít, je hodnota, kterou nám dává Bůh, kterou máme v jeho očích.

Syn usiluje o slávu Otce, Otec o slávu Syna, Bůh usiluje o slávu nás lidí; my pak máme usilovat o slávu Boží tady na zemi, tedy o své vlastní posvěcení.

Všechno patří Otci, proto je všechno dar.

Otec dává všechno Synovi (včetně nás)

a skrze Syna nám dává všechen svůj život, svého Ducha i sebe sama.

Moc Boží se neprojevuje jako ovládnutí či vlastnění, ale jako dávání.

V Ježíši Kristu nabývá toto dávání konkrétní podoby, tj. služba lásky.

Poznání Boha, o němž Ježíš mluví v této modlitbě,

neznamená jen intelektuální poznání,

ale důvěrnou, láskyplnou zkušenost s Otcem i s Ježíšem v Duchu svatém.

Jen tak můžeme zakusit Boha a tušit, jaký je.
Pak o něm můžeme i svědčit a zvěstovat ho lidem.
Ježíš prosí za své učedníky, ale neprosí za svět,
jímž je zde míněno světské smýšlení a jednání, nepřátelské Bohu.
Učedníci už „nejsou ze světa“, i když ve světě zůstávají,
protože už patří Bohu, Pán si je povolal.
Každý z nás křesťanů ve světě byl, ale už není, nepatří světu.
Nepatříme světu lži, pýchy, sobectví a násilí, patříme jen Bohu a Kristu.
Žijeme z Boha v tomto světě,
abychom dál pokračovali v Ježíšově poslání,
abychom šířili Otcovu slávu,
abychom se stali jeho slávou uprostřed tohoto světa.

7.neděli velikonoční, Kodet, B

Na 7.neděli velikonoční ve všech 3 liturgických cyklech čteme na pokračování část Ježíšovy velké, tzv. velebněšské modlitby, ve které se Ježíš před svým odchodem k Otci modlil za ty, které mu Otec svěřil.

Ten dnešní úryvek začíná oslovením: Otče svatý.

Skutečně Bůh jediný je svatý, je to jeho podstata. On je jiný než celé stvoření.

A On také posvěcuje. To znamená, že i nás odděluje od tohoto stvořeného světa, abychom byli jeho, a činí nás podobné sobě.

A my se tak tím od tohoto světa odlišujeme.

Cílem celé té Ježíšovy modlitby bylo, aby Ježíšovi učedníci byli jedno, jako Otec s Ním. Je to jednota, kterou nemůžeme vytvořit lidsky, která je darem působení Ducha svatého. A vzniká tak, že se sjednotí každý jednotlivec s Kristem, jako On s Otcem. A pak můžeme být jednotní mezi sebou. Zatímco zloduch rozděluje.

A můžeme toho být svědky v našem každodenním, společenském, osobním životě, jak to působí. Rozděluje a zabíjí. Tak Bůh sjednocuje a oživuje.

Láskou a milosrdenstvím.

Právě milosrdenství je vlastnost, která je vlastní pouze Bohu.

A On nám prokázal milosrdenství, abychom my skrze milosrdenství přijaté a darované odpuštění se darovali Jemu. Abychom měli jeho Ducha.

Prosí, abychom byli zachováni v Božím jménu. To znamená v jeho lásce, jeho přítomnosti, v jeho duchu, v jeho životě, v jeho radosti. To je Boží jméno.

Ježíš toužebně prosí, abychom v sobě měli jeho radost a plnost jeho radosti, radosti milovaného syna. Nakonec k této radosti směřuje všechno, co Bůh koná.

K té naší radosti. Kvůli tomu přišel, aby nás vytrhl z moci smutku a zla a smrti.

Radost je tváří pravého života.

Dal jsem jim tvé slovo, říká Ježíš v té modlitbě. Slovo, které dává život.

Tím Slovem je samozřejmě na prvním místě On.

A všechno, co říká, všechno, co koná. On je Slovo vtělené.

On je také to Slovo, které nás uvádí do pravdy a posvěcuje.

A činí nás podobnými Jemu. Jsme ve světě, ale nejsme ze světa.

Drama života každého z nás, i našich rodin a našeho společenství.

Jsme ve světě, protože nás do světa poslal.

A nejsme ze světa, protože nás z něho vytrhl.

Oddělil nás pro sebe, abychom byli my světlem pro tento svět, podobnými Jemu.

Proto nás svět nezná, nemiluje a zlý nás nenávidí.

Posílá nás do tohoto světa, jako nové stvoření,

abychom ve všem co žijeme, zjevovali jeho lásku

a touhu po radosti člověka, po jeho záchraně;

abychom zprostředkovali tuto záchranu těm, kteří ho neznají,

uprostřed kterých žijeme svůj každodenní život.

7.neděle velikonoční, C, Kodet

V každém nedělním cyklu A, B i C této neděle *ve Svatodušní novéně*, čteme na pokračování vždy část Ježíšovy velekněžské modlitby.

V ní se Ježíš přimlouvá nejen za své učedníky, ale i za všechny ty, kteří skrze ně uvěří a za všechny následující generace.

Je to vyjádřením Ježíšovy touhy po spáse všech lidí, ve které se rozhodl položit svůj život skutečně za všechny, aby všichni byli zachráněni.

Vrcholem této modlitby, *a vlastně celého Ježíšova sebezjevení*, je naše jednota s Otcem, který nás miluje kvůli Ježíši, *jako svého Jednorozeného*.

My jsme stvořeni k této jednotě s Ježíšem a skrze Něho k jednotě s Otcem. Jednota učedníků má jediný zdroj, a to je jednota s Kristem, který je zcela sjednocen s Otcem.

Teprve následně mohou být Ježíšovi učedníci v jednotě také mezi sebou navzájem.

A tato jednota je důležitá, protože věrohodnost samotného Boha, Ježíšova evangelia, působení Ducha svatého, je svěřena našemu svědectví, které je založeno na tom, že jsme jedno.

Nejprve tedy jedno s Ježíšem a pak jedno mezi sebou navzájem.

Je pochopitelné, že tuto jednotu si nemůžeme vytvořit mezi sebou sami, je darem Božím, a působí ji Ježíšův Duch.

Máme-li naplnit Ježíšovu touhu, abychom byli jedno mezi sebou navzájem, jako On se svým Otcem, musíme mít Jeho Ducha a zcela s Ježíšem spojit svůj život.

Tato jednota má dalekosáhlý dopad na všechno.

Nejprve proměňuje náš život.

A následně proměňuje vztahy, které žijeme, a proměňuje celý svět. Svědčí o Bohu, o Jeho lásce a moci.

A svou vlastní skutečností přitahuje druhé k Bohu a k víře v evangelium.

Jenom nesmíme zapomenout,

že to všechno začíná naším úplným sjednocením s Ježíšem Kristem, s jeho osobou, v jeho Duchu a s jeho posláním.

7.neděle velikonoční, C, Smolen, Proč

Hlavní hrdinka polského filmu Ida,
mladá řeholní sestra, odejde krátce před věčnými sliby z kláštera.
Tápe ve své životní cestě a jde se porozhlédnout do světa.
Svede ji šarmantní muzikant, Ida s ním stráví noc.
Druhý den ráno se jí muž zeptá:
„Zítřejší jedeme s kapelou do Gdaňska. Pojedeš s námi?“
„A potom?“ odvětlí ona.
„Potom se spolu půjdeme projít na pláž.“
„A potom?“
„Potom si třeba pořídíme psa.“
„A potom?“ ptá se ona dál.
O chvíli později vidíme Idu, jak si obléká hábit
a jde cestou zpět ke klášteru.
Muzikant jí nabídl nejrůznější radosti přítomného okamžiku,
ale nedal žádné „proč“.
Idě by nestačily ani všechny radosti světa snesené na hromadu,
pokud by nevedly k něčemu, co nepomíjí,
k něčemu, co by v ní už neprobouzelo potřebu ptát se-co potom.
Otázka, co budu dělat, otázka, jak udělám, je mezi lidmi častá.
Otázka, proč to dělám, bývá mnohem vzácnější.
Co nakoupit? Jak se dostat na vysokou školu?
Jak zůstat zdravý? Co si vzít na sebe?
Jak si vybrat výhodnou dovolenou?
Valná většina lidských životů se odehrává v zemi,
kde vládou přízemní vládcové jménem „Jak“ a „Co“.
Povoláním člověka je však hledět na svá „jak a co“ shora,
z výšin otázky „Proč“.
Bývá přehlížená, opomíjená.
Kdyby se však člověk s její pomocí
přeci jen sebe sama dostatečně dlouho ptal,
dospěl by k čemu, co hledá a s čím spojuje své štěstí.
Proč jít na vysokou školu? Abych získal lepší práci.
Proč získat lepší práci? Abych měl víc peněz.
Proč mít víc peněz? Abych mohl bydlet ve velkém domě.

Proč bydlet ve velkém domě? Abych... a tak dál.

„A potom?“ zeptala by se Ida.

Co je mým *posledním* cílem, mým posledním proč?

Pokud si budu po celý týden u svých sebemenších činností

důkladně klást otázku *proč*, zjistím,

že mě dovede buď k Bohu,

anebo k nějaké představě mého soukromého štěstí bez něj,

k potřebám mého ega... jinými slovy: k hříchu.

Křesťanství se domnívá a má tuto svou domněnku

zkušenostmi mnoha staletí dotvrzenou,

že všechna naše poslední proč, která necílí k Bohu

nakonec zklamou a ztratí svůj lesk.

Křesťanství tvrdí – řečeno se sv. Ignácem -

že člověk je stvořen, aby chválil Boha, sloužil mu

a tak spasil svou duši

a že ostatní věci na světě jsou stvořeny pro člověka,

aby mu pomáhaly k dosažení cíle, pro který je stvořen.

Z toho plyne, že je má člověk užívat natolik,

nakolik mu k jeho cíli pomáhají,

a natolik, že se jich musí zříci, nakolik mu v tom překážejí.

Mým posledním cílem je tedy patřit Bohu.

Jinými slovy být svatý.

Pokud mám jiný poslední cíl, zklame mě a selže.

Pokud si nepřejí, aby mě Bůh naprosto a celého měl,

aby mě vedl a proměňoval, pak můj život bude

jakousi smutnou hrou na přetahovanou s Prozřetelností,

kteřá mě bude chtít směřovat k mému štěstí,

zatímco já se s ní budu prát a ve jménu svého domnělého štěstí

budu od toho skutečného utíkat.

Nejsme povoláni k duchovní skromnosti, k přišlápnutosti,

ale k nekonečným ambicím, k jednotě s Bohem,

k níž nás v dnešním evangeliu Kristus sám zve.

*Touhu po svatosti lze považovat za horský hřeben,
který rozděluje zástupy pokřtěných na dvě části:
na ty, kteří o ní více či méně usilují
a na ty, kteří na ni nemyslí vůbec.*

Tím, co nás odděluje od Krista, nejsou v první řadě naše hříchy,
i kdyby byly mnohé,

jinak by nemohla být spasena Magdalena ani lotr po pravici.

Tím, co nás odděluje od Krista a od našeho štěstí,

je neochota Boha celým srdcem chtít

a zcela se mu vystavit, aby nás přetvářel, jak je mu libo.

Touha po svatosti je horský hřeben, který rozděluje
zástupy pokřtěných na dvě části.

Jedni – a pramálo záleží, zda jsou již čistí jako lilie,

nebo dosud zablácení zlými návyky –

stojí na slunečné straně hor a předkládají celé své já Bohu,

slunci, které v nich všechno zlé spaluje a zároveň jim osvěcuje cestu.

Vystavují mu své rány, aby je uzdravil,

své hříchy, aby je očistil,

své dobré vlastnosti, aby je použil.

Na druhé straně hor jsou ti, kteří přebývají

– třeba jen částí duše – ve stínu,

tu část duše nepřiznají Bohu a možná ani sobě,

nechtějí se celí vidět ve světle, nosí převleky a masky,

před skutečností dávají přednost útěšnému zdání.

A opět je celkem jedno, zda přitom páchají zla mnoho nebo málo,

důležité je to, že nemilují světlo a že jim sebeláska brání se vidět.

Takovýto křesťan vystavuje tu světlou stránku svého já

Bohu, sobě i světu.

Leccos dobrého koná, modlí se, třeba i do zpovědnice chodí.

Ale potom je tu ta část jeho já, již nechal na stinné straně hor,

ta část, kterou nechce vidět a vystavit k uzdravení,

a ta doma mlátí ženu nebo týrá nebo zneužívá děti

nebo prahne po majetku a slávě a moci.

A nikomu o tom neříká – ani sobě.

Bohu vůbec nepřekážejí naše hříchy v tom, aby nás vedl ke svatosti.
Mnohem víc mu v dílu překáží naše domnělá dokonalost.
Jen jiný název pro přikryté, přehlížené, neléčené rány.

Svatost znamená vystavit se i se všemi chybami Kristu a nechat se léčit.
Znamená stát bez výhrad na té sluncem osvětlené straně
i se vším, za co se stydím.

Svatost v pokoře přijímá pravdu celou.

V mém životě je světlo i stín.

Je zde osvětlená strana, se kterou se rád předvádím,
ale také odvrácená strana hříchů a nedokonalostí, se kterou se skrývám.
A jen jedno je třeba: celý ke světlu přijít.

Když se na jasné straně hor Kristu-slunci vystavím,
leccos ze mě spálí, o leccos, co jsem si hýčkal, budu připraven.
Ale nemusím se bát, že bych přišel o svou jedinečnost.
Naopak, teprve když ze mě Pán seškrabe
všechny nánosy soběstačného ega,
budu před ním smět stanout v té kráse, ke které mě stvořil.
To, čemu jsem dosud říkal já, bylo totiž cosi chromého a kulhavého,
poznámenaného povahovými chybami,
excentričnostmi a nedokonalostmi, jež jsem si chtěl ponechat,
které však ve skutečnosti byly jen vězením pro mé já.
Teprve když se jich zbavím, s úžasem zjistím, že svobodně dýchám.
Proto jsou svatí lidé šťastní lidé.

Proto až tehdy, když mohu se svatým Pavlem říci,
nežiji už já, ale žije ve mně Kristus
objevím, že žiji naplno.

Nikdy totiž nebudu plně sebou samým,
dokud se nenechám připodobnit Kristu.

Já jsem alfa i omega, první i poslední, začátek i konec,
říká nám dnes Pán v závěru Apokalypsy.

A zve nás: *Kdo žízní, ať přijde...*

On je Světlo, které nikdy nezhasíná,

Pramen, který nikdy nevysychá.

Problém je v člověku, jenž se dobrovolně toulá v poušti.

V člověku, jenž se sám zavřel v jeskyni a nechce vylézt,
nechce vidět slunce ani své nahé já v jeho paprscích.
V člověku, který se nechce ptát, proč je ani proč dělá, co dělá,
jen proto, aby snad nemusel změnit svůj život
a přejít hřeben hor směrem ke světlu.

Ať děláme cokoliiv, ptejme se často „proč“,
A pokud zjistíme,
že naším posledním *protože* není Bůh a naše svatost v něm,
pak včas zkorigujme směr.
Přinutíme tu část svého já, která se dosud ráda skrývala ve tmě,
aby přešla na druhou stranu hor a vystavila se světlu.
Ta záře bude duši zprvu bolet.
Ale pak si oči světlu přivyknou
a zahlédneme skutečnost tak krásnou,
jak jsme se ani v nejtajnějších snech neodvažovali doufat.

7.neděle velikonoční, A,B,C

Jan 17 (velekněžská modlitba Ježíšova)

Dnešní evangelium je jedna třetina z Ježíšovy velekněžské modlitby.

Další dvě třetiny se čtou v dalších dvou ročních cyklech.

Celá modlitba se tedy přečte jednou za tři roky.

Velekněžská modlitba Kristova je modlitbou opakovaných slov.

Slovo svět se v ní opakuje šestnáctkrát.

Slova jednota a jedno šestkrát.

Čtyřikrát se opakuje slovo oslavit a dvakrát slovo sláva.

Čtyřikrát se opakují výrazy: Otec, slovo, poznat a jméno.

Třikrát se opakují: poslat, pravda, posvěcovat, milovat.

Dvakrát: Syn a život.“

VI.Neuwirth, Vcházení do Evropy, strana 147

Pokud chceme rozjímat nad touto modlitbou s užitkem,
vnímejme její rytmus a spojitosti.

Fascinující je na této modlitbě,

že je uzavřená svou formou do sebe,

a přitom obsahem je otevřená do všech stran.

Středověku se vyčítá neprávem,

že byl upjatý a uzavřený do sebe.

Když však srovnáme středověk s dneškem,

vidíme že středověk malými prostředky vytvořil velká díla,

ale dnešek velkými prostředky vytváří velmi malá díla.

7.neděle velikonoční, sv. *Leonard Murialdi*

Katolická Církev se dnes modlí za správné užívání sdělovacích prostředků.

O tom, že **katolická žurnalistika** je apoštolát,
nejsou přesvědčeni ti,
kteří mají zálibu nacházet nedostatky v dobrých novinách
a dokonalost v těch rouhačských
a nemají pak pro dobré slovo útěchy, radu, minci,
aby zjednali opravu těchto nedostatků, vyplnění mezer,
aby bylo možno je zdokonalovat.

Pranýřují chyby a nepochválí to, co je dobré,
nebo by chtěli vidět dokonalé noviny,
a zatím pro ně mají jen opovržení.

Mluví o nich špatně a nechají je tak v nedostatku finančních prostředků.
Mezitím však kupují a nechají pronikat do svých rodin periodika nepřátel.
Je klamně a naprosto chybné si myslet,
že nejsou zhoubné a že tamty nebo ony noviny nemají vliv.
Když někdo čte určité noviny dnes, zítra, každý den,
tak tyto noviny dokážou vtisknout obraz svých myšlenek
i do nejhouževnatějších myslí a nepozorovaně formovat ducha i srdce.

7.neděle velikonoční, C, 1.čtení a evangelium

Evangelium:

Co je to Boží sláva?

Křesťané jsou ozáření Bohem.

Touto nevypověditelnou září jsou

sjednocováni s Bohem a mezi sebou navzájem.

Bez spojení s Bohem, není spojení a jednoty mezi lidmi.

Proto je tak ubohé spojení a jednoty těch,

kteří o ní nejvíce hovoří, ale bohužel jen hovoří.

Sami nepatří Bohu, a proto nemohou patřit ani lidem.

1.čtení:

Svatý Štěpán svědčí o své víře. *To není víze, to je vyznání.*

Mluví to, co je Boží. Všichni kolem chtějí slyšet to, co je lidské.

To, co prožíval Štěpán, zakouší církev i dnes

a bude zakoušet až do konce světa.

Církev je pronásledována a kamenována,

když neodpovídá duchu tohoto světa.

Církev je chráněná světem,

když je poplatná duchu světa namísto Duchu Kristovu.

Ale církev si může dovolit umírat stejně jako Štěpán,

protože vidí protržená nebesa,

vidí Boha vstupujícího do našich dějin.

Církev nemusí samu sebe zachraňovat,

protože je sama zachráněna a svět zachrání spíše tím,

když bude jako Štěpán vydávat svědectví,

než když bude zachraňovat sama sebe.

7.neděle velikonoční, B, Smolen a Deml (7.velikonoční středa)

Ježíš v modlitbě, obrácený k Otci, pronáší o svých učednících, o nás, dvě věty stojící ve vzájemném napětí.

1.věta: *Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa.*

2.věta: *Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa.*

Křesťané nejsou ze světa a jsou posláni do světa.

Těm křesťanům, kteří myslí jen na to, že nejsou ze světa, hrozí, že se promění v nesrozumitelné, ode všech izolované, povýšenecké *mimoně*.

Naopak těm, křesťanům, kteří myslí jen na to, že jsou posláni do světa, hrozí, že se stanou *světáky*, že se světem k nerozeznání splynou.

Křesťan nemá být ani mimoň ani světák.

Křesťan má kráčet v Kristových stopách jako ten, který zcela patří nebeskému Otci a netouží po ničem víc než po svatosti, který však zároveň ví, že tato svatost se uskutečňuje uprostřed světa v ochotě k sebe darování právě na tom místě, kam jsem postaven.

Po nás se nežadá nic víc než právě taková věrnost Kristu, která se projevuje tím, že z hříšného světa nemáme strach, ale nepropadáme ani touze se mu připodobnit.

**Žádné protiventství člověku neuškodí,
nebude-li mu vládnout žádná nepravost.**

Co platí za rovnítkem, musí platit i před rovnítkem, přehodíme to, a pravda doslova zní:

Vládne-li člověku jedna nepravost, jedno protiventství mu uškodí.

**Ale ta jedna nepravost ovládá obyčejně člověka celého,
a tak mu de facto vládne každá nepravost, a proto také všechno mu škodí.**

Hříšný svět nám nemusí nutně uškodit.

Naopak zkoušky, před které nás staví, nás mohou postupně vybrušovat ke svatosti.

To, čeho se máme stranit, není svět, ale náš vlastní hřích.

Proto se za nás Kristus v dnešním evangeliu modlí:

Neprosím, abys je ze světa vzal, ale abys je zachránil od Zlého.

Nemusíme být mimoni. Smíme zůstat, kde jsme.

Ale tam, kde jsme, máme být svatí.

7.neděle velikonoční, B (7.velikonoční středa)

Křesťané mají každou cizinu za vlast a každá vlast je jim cizinou.
Jsou sice v těle, ale podle těla nežijí.
Pobývají sice na zemi, ale domovem jsou v nebi.
Křesťané jsou pro svět tím, čím je duše pro tělo.
Duše se nachází ve všech částech těla,
křesťané ve všech obcích světa.
A jako duše přebývá v těle, ač není z těla,
tak přebývají křesťané ve světě, ale ze světa nejsou.
Neviditelná duše je ve viditelném těle;
i na křesťanech je vidět, že jsou ve světě,
ale jejich zbožnost zůstává neviditelná.
Tělo nenávidí duši, a ačkoli mu neublížila,
bojuje proti ní, neboť mu brání v užívání rozkoší;
a také svět nenávidí křesťany, aniž mu ublížili,
a to proto, že odpírají rozkoším.
Duše však miluje tělo i jeho údy, i když ji tělo nenávidí
a křesťané milují své nepřátele.
Duše je sice držena v těle, ale sama tělo udržuje;
i křesťané jsou drženi ve světě jako ve vězení,
ale sami svět udržují.
Nesmrtelná duše přebývá ve smrtelném stánku;
a stejně křesťané pobývají jako cizinci uprostřed porušitelných věcí,
a očekávají neporušitelnost v nebi.

Z listu Diognetovi, strana 269 z DMC

7.neděle velikonoční

Dnešní sedmá velikonoční neděle je vložena mezi dvě události, mezi slavnost Nanebevstoupení Ježíše Krista a slavnost Seslání Ducha svatého.

Ježíš odchází do nebe, aby nám byl dán Duch svatý.

(Ježíš nejen jedná vždy pod vlivem Ducha svatého, ale také nám dává svého svatého Ducha.)

V našem životě dochází k okamžikům zlomu.

Na jedné straně vidíme, že něco končí, na druhé straně ještě není v dohlednu žádné řešení.

Nevíme, jakou cestou se dát.

V těchto situacích se probouzí pokušení vrátit se do minulosti a umíněně trvat na tom, co už známe.

Strach z neznámé budoucnosti nás často přiměje vracet se do minulosti a křečovitě na ní lpět.

Jediným východiskem v podobných situacích nejistoty je prosba o světlo Ducha svatého.

Jestliže nám Bůh chce opravdu svěřit nějaký nový úkol a otevřít před námi nové perspektivy, poskytne nám k tomu moc i pomoc.

P. Jozef Augustin

Nepohodlná pravda je víc než přitažlivý příběh.

Naopak sdělovací prostředky mohou církvi pomoci lépe komunikovat s lidmi.

Je třeba pomoci těm, kteří se setkávají s křesťanským poselstvím poprvé prostřednictvím internetu, aby z virtuálního světa kybernetického prostoru přešli do reálného světa křesťanského společenství se všemi jeho radostmi a nadějemi, smutky a úzkostmi. Je třeba, abychom zajeli na hlubinu v internetové síti, aby se ukázala Boží velebnost, která je na Kristově tváři.

Papež Jan Pavel II

Jan Pavel II., Christifideles laici

O všeobecném povolání ke svatosti se jasně vyslovil II.vatikánský koncil. Dokonce lze tvrdit, že koncil, zaměřený na obnovu křesťanského života v duchu evangelia, to stanovil jako hlavní orientaci pro všechny syny a dcery církve. Tato orientace není pouze morální napomenutí, nýbrž bezvýhradný požadavek, vyplývající z tajemství církve: Církev je vyvolený vinný kmen, jehož ratolesti žijí a rostou ze svatého a posvěcujícího proudu Kristova života.

Je mystické tělo, jehož údy se podílejí na svatosti života Hlavy, jíž je Kristus sám. Je milovaná nevěsta Ježíše Krista, který vydal sám sebe, aby ji posvětil. Duch, který posvětil lidskou přirozenost Ježíšovu v panenském lůně Mariině,

je též Duch, který je přítomný a účinný v Církvi, aby jí sděloval svatost Syna Božího, který se stal člověkem.

Protože jsou jejími členy, dostávají a sdílejí všichni v Církve všeobecné povolání ke svatosti. I laici jsou k ní povolání bez nejmenšího rozdílu, plně a zcela, jako ostatní členové Církve:

„Každému je proto jasno, že všichni křesťané, jakéhokoliv stavu a druhu, jsou povolání k plnosti křesťanského života a k dokonalosti v lásce“.

„Všichni křesťané jsou povoláni a zavázáni k uskutečňování svatosti a dokonalosti ve shodě se svým stavem“.

Povolání ke svatosti má své kořeny ve křtu

a obnovuje se v ostatních svátostech, především v Eucharistii.

Protože oblékli Krista a jsou živeni Duchem Svatým, jsou křesťané „svatí“, a proto uschopnění a zavázáni, aby ukazovali svatost svého bytí svatostí všeho svého konání. Apoštol Pavel neúnavně napomíná všechny křesťany, aby žili tak, „jak se sluší na svaté“.

Život podle Ducha, jehož plodem je posvěcení,

vyžaduje od každého pokřtěného, aby následoval Krista,

a uschopňuje jej k tomu: v přijetí blahoslavenství,

v slyšení a uvažování Božího Slova,

v uvědomělé a aktivní účasti na liturgickém a svátostném životě Církve,

v hladu a žízni po spravedlnosti,

v plnění přikázání lásky ve všech životních situacích,

a ve službě bratřím, především malým, chudým a trpícím.

Pane Bože, můj Milovaný!

Vzpomínáš-li dosud na mé hříchy
a nehodláš proto udělat, oč Tě prosím,
nalož s nimi, můj Bože, podle své vůle,
což je to, co nejvíc chci,
a projev mi tak svou laskavost a milosrdenství
a budeš i v nich poznán.

A jestliže čekáš na mé skutky,
abys na jejich podkladě vyhověl mé prosbě,
poskytni mi je Ty a vykonej je ve mně,
i ty strasti, jaké bys chtěl přijmout, a staniž se.

A jestliže na mé skutky nečekáš,
na co čekáš, nejmilostivější Pane můj? Proč otálíš?

Neboť bude-li nakonec to, oč Tě jménem Tvého Syna žádám,
milost a milosrdenství, vezmi si můj groš, když ho chceš,
a dej mi toto bohatství, vždyť Ty také je pro mě chceš.

Kdo se bude moci zbavit nízkých způsobů a životních podmínek,
jestliže ho Ty nepozvedneš k sobě v čistotě lásky, Bože můj?
Jak se k Tobě pozvedne člověk zplozený a vyrostlý v nízkostech,
jestliže ho nepozvedneš Ty, Pane, rukou, kterou jsi ho stvořil?

Nevezmeš mi, Bože můj,
cos mi už jednou dal ve svém jediném Synu Ježíši Kristu,
v němž jsi mi dal všechno, co chci;
proto se budu těšit, že mě nenecháš dlouho čekat.

Na co ještě čekáš, když ve svém srdci můžeš milovat Boha hned teď?!
Moje jsou nebesa a má je země; Moji jsou lidé a moji jsou hříšníci;
Andělé jsou moji a Matka Boží a všechny věci jsou moje,
I sám Bůh je můj a pro mne, protože Kristus je můj a celý pro mne.
Co tedy žádáš, co hledáš, duše má?

Tohle všechno je tvoje a všechno je pro tebe.
Nezabývej se maličkostmi ani nedbej na drobtý,
které padají ze stolu tvého Otce.
Vyjdi ven a raduj se ve své slávě;
Skryj se v ní a těš se z ní. A splní se tužby tvého srdce.

7.neděle velikonoční, *Alfons Maria de Liguori*

Svatý Basil učí, že pro Boží slib přináší modlitba neomylný účinek i druhým, za něž je konána, jen když oni jí nekladou přímé překážky. Nikdo ostatně nepochybuje že modlitby druhých velmi prospívají hříšníkům a že jsou Bohu velice milé. Za ubohé hříšníky se ostatně ustavičně modlí všechny duše, které Boha doopravdy milují. Vidíme-li, jak Bůh duše miluje, co učinil a vytrpěl Ježíš Kristus pro jejich spásu a známe i Spasitelovo přání, abychom se za hříšníky modlili, jak bychom se mohli lhostejně dívat na tolik ubohých duší, které žijí bez Boha, v otroctví ďáblově? Jak by nás to nepobídlo k usilovné a časté modlitbě, aby Pán dal těmto nešťastnicím světlo a sílu procitnout ze smrtelného spánu a zachránil je před záhubou? Proto je nikdy, při modlitbě, při mši svaté, svatém přijímání, rozjímání či návštěvě Nejsvětější Svátosti nezapomínejme doporučovat Bohu. Jeden učený spisovatel řekl, že **kdo se modlí za druhé, bude mnohem spíše vyslyšen až se bude modlit za sebe.**

sv. Augustin: Proste a dostanete, aby se vaše radost naplnila.

Tato plná radost není totéž, co radost tělesných smyslů, protože je to radost duchovní. Radost bude dokonalá, až bude tak veliká, že k ní nemůže být nic přidáno. Má-li být cílem toho, oč prosíme, dosažení této dokonalé radosti, musíme o to žádat v Kristově Jménu. Jen tak dáváme najevo, že správně chápeme smysl Boží milosti a že předmětem našich proseb je pravé štěstí věčného života. Všechno ostatní, oč můžeme prosit, nemá žádnou hodnotu. Ne snad proto, že by to vůbec neexistovalo, ale proto, že všechno, oč prosíme nezávisle na svrchovaném dobru, jímž je věčný život, je méně než nic!

Jan Zlatoústý

Když se chceš modlit, vymaluj svůj domov mírností a pokorou, osvětli jej světlem spravedlnosti a dobrými skutky jej vyzdob jako ryzím zlatem.

Namísto mramoru a mozaiky jej okrášli vírou a velkodušností. A když to všechno zastřešíš modlitbou, bude stavba domu hotová.

Takže Pán bude mít přichystaný dokonalý příbytek

a ty Ho přijmeš jako ve skvostném královském paláci.

Z Jeho Milosti jako bys již měl v chrámu své duše umístěný Jeho věrný obraz.

7.neděle velikonoční

Církev se dnes modlí za správné užívání sdělovacích prostředků. Když se mluví o televizi v rodině, jako bychom cítili ve vzduchu občanskou válku. Nad televizními diváky a rodiči se vznáší přízrak provinění. Děti televizi milují. Rodiče a prarodiče ji sledují stále víc. Odborníci vyhrožují apokalyptickými následky. A tak je ubohému domácímu spotřebiči připisována veškerá vina a všemožná ničemnost. Stal se předmětem postu v době postní, a je tedy srovnáván s jídlem. Někteří si myslí, že jednoho dne bude podobně jako Svátek matek také Svátek televize. Všichni diskutují, mluví, hrozí a pohoršují se. Večer se však i oni zaboří do křesla a dívají se na televizi. Televize nevytváří problémy kvůli tomu, co dělá, ale kvůli tomu, co dělat neumožňuje. Televize rodině požírá čas, silně ovlivňuje myšlení, řád a životní styl. Se stoupající rolí televize se zmenšuje role rodiny. Zatímco v minulosti předávali hodnoty společnosti rodiče dětem a prarodiče vnukům, dnes předává televize rodičům a prarodičům svou televizní kulturu. Předávání kultury mezi generacemi probíhá dnes v opačném směru. Žijeme v bludných kruzích. Už si mezi sebou nemáme, co říci, tak se díváme na televizi a čím více se na ni díváme, tím méně si máme, co říci. Jedna holčička povídá: „Porouchala se dnes večer televize, byl to strašný večer. Nemyslela jsem si, že mám tak nudné rodiče.“
B.Ferrero, str.57, ŠR

Dlouhé vysedávání u televize a internetu svědčí o prázdnotě života.

*Lidé hledají ne to, co by vyplnilo jejich život,
ale co by vyplnilo jejich den.*

7.neděle velikonoční, sdělovací prostředky (kratší verze)

Tomáš Sedláček, Jak se bude žít za 20 let v roce 2036?

v rozhoru s Veselovským

Mobilní chytré telefony vysály:

tužky, budíky, knihy, rádia, kamery, foťáky, televize, kina, mapy, jízdní řády, CD, někdy vysály i naši duši.

Proč bych měl jít na živou přednášku nebo na exercicie, když si je mohu dříve nebo později poslechnout na internetu?

Málokdy se stane, že by se někdo zpovídal, že je otrokem svého božstva mobilu nebo internetu. A při tom je to dnes každý druhý.

Dnes je myslitelné, že budeme žít na internetu.

Pokud by nás někdo na 14 dní zavřel do místnosti,

kde by bylo postaráno o naše biologické potřeby

a dal vám k dispozici vaše digitální aparáty,

tak by vám vlastně nic nechybělo,

protože tam máte práci, kamarády, emaily, zábavu, knihy atd.

Ta dokonalost má jedno tragické nebezpečí: ztratíte duši.

Ježíš říká: „Kde je tvůj poklad, tam bude i tvá duše.“

Co prospěje člověku, když získá celý svět, třeba i přes

rádio PROGLAS nebo televizi NOE, ale ztratí svou duši?

Dnešní člověk je mnohem více podobnější bohům z původních mytologií

než ti smrtelníci, kteří je psali.

Dnešní člověk vydrží déle pod vodou než jakákoliv ryba, umí plavat hlouběji než jakákoliv ryba, umíme létat dál a výš než bájní draci; naše oči, uši a ústa mohou být kdekoli, proměnili se ve Twiterový; máme nový mozek, který je propojen a rozprostřen do celého světa. Vidíme celý svět, ale když nás na nějaký čas oddělají od té obrazovky, tak si připadáme OUT, MIMO. Člověk dál biologicky funguje, ale tělo je mu užitečné jako neoblečené tělo.

Na internetu se člověk cítí jako bůh v nebi.

Není tam čas a prostor, nejsou tam žádná pravidla, gravitace a rychlost světla jsou volitelné. Umělá inteligence může být požehnáním pro lidstvo nebo koncem světa.

7.neděle velikonoční, sdělovací prostředky (delší verze)

Tomáš Sedláček, Jak se bude žít za 20 let v roce 2036?

v rozhoru s Veselovským

Před 10 lety to v Evropě vypadalo, že na co se sáhne, tomu se daří.

Během 10 let tady máme: finanční krizi, řeckou krizi, běženeckou krizi, ukrajinskou krizi a brexit.

Pod povrchem toho všeho se odehrává mnohem dramatičtější krize, kterou působí každý den novější technologie.

Před 20 lety jsme neměli ani email ani google.

Člověk bez svého mobilního operátora není schopen být ani týden.

Vývoj je exponenciální. Chceme-li vědět, jaké to bude za 20 let musíme se podívat nejen, jaké to bylo před 20, ale před 100 lety.

Charakter práce se změnil, jak byl před 100 lety.

K výrobě auta bylo potřeba mnohem více lidí než dnes.

A přesto dnes prodavačky v Kauflandu pracují jako otrokyně.

Mobilní chytré telefony vysály:

tužky, budíky, knihy, rádia, kamery, foťáky, televize, kina, mapy, jízdní řády, CD, někdy vysály i naši duši.

Proč bych měl jít na přednášku nebo na exercicie,

když si je mohu dříve nebo později poslechnout na internetu?

Málokdy se stane, že by se někdo zpovídal,

že je otrokem svého božstva mobilu nebo internetu.

A při tom je to dnes každý druhý.

Růstový kapitalismus tvrdí, že když přestane do nekonečna růst HDP,

že to bude tragédie. Slovo dost nikdy nepřijde zvenku, ale jen zevnitř.
Dnes je myslitelné, že budeme žít na internetu.

Pokud by nás někdo na 14 dní zavřel do místnosti,
kde by bylo postaráno o naše biologické potřeby
a dal vám k dispozici vaše digitální aparáty,
tak by vám vlastně nic nechybělo,
protože tam máte práci, kamarády, emaily, zábavu, knížky, atd.
Ta dokonalost má jedno tragické nebezpečí. Ztratíte duši.
Ježíš říká: „kde je tvůj poklad, tam je tvá duše.
Co prospěje člověku, když získá celý svět, třeba i přes
radio PROGLAS nebo televizi NOE, ale ztratí svou duši?

Dnešní člověk je mnohem více podobnější
bohům z původních mytologií než ti smrtelníci, kteří je psali.
Dnešní člověk vydrží déle pod vodou než jakákoliv ryba,
umí plavat hlouběji než jakákoliv ryba, umíme létat dál a výš než bájní
draci;
naše oči, uši a ústa mohou být kdekoli, proměnili se ve Twiterový;
máme nový mozek, který je propojen a rozprostřen do celého světa.
Vidíme celý svět, ale když nás na nějaký čas oddělají od té obrazovky,
tak si připadáme OUT, MIMO.
Člověk dál biologicky funguje, ale tělo je mu užitečné jako neoblečené
tělo.
Na internetu se člověk cítí jako bůh v nebi.
Není tam čas a prostor, nejsou tam žádná pravidla,
gravitace a rychlost světla je volitelné.
Umělá inteligence může být požehnáním pro lidstvo nebo koncem světa.

7.neděle velikonoční, sdělovací prostředky, Benedikt XVI., J.Pavel II.

Virtualita hrozí ovládnout realitu.

Lidé se v důsledku audiovizuálního poselství, které provází jejich život od rána do večera, stále více – aniž by to postřehli – ponořují do virtuální dimenze. Chtějí vyplnit každou prázdnou chvíli hudbou a obrazy ze strachu, že na ně dolehne právě toto prázdno.

Dnes dosáhla tato tendence takového stupně, že lze mluvit o antropologické mutaci.

Někteří lidé už nejsou schopni být potichu a o samotě.

Stáhnutím se do ústraní a do samoty se člověk vystavuje realitě ve své nahotě.

Vystavuje se zdánlivé prázdnotě, avšak proto, aby zakusil Plnost, přítomnost Boha, nejreálnější Realitu, která přesahuje smyslově vnímatelnou dimenzi.

Je to přítomnost vnímatelná v každém stvoření.

Bůh prostupuje všechny věci, ale je nad nimi, a právě proto je základem všeho.

Mnich tím, že opouští všechno jako by riskuje:

vystavuje se samotě a tichu, aby nežil ničím jiným než tím podstatným, nachází také hluboké společenství s bratry, s každým člověkem.

Benedikt XVI., Sarah, Bůh nebo nic, strana 262

Nepohodlná pravda je víc než přitažlivý příběh.

Je třeba pomoci těm, kteří se setkávají s křesťanským poselstvím poprvé prostřednictvím internetu, aby z virtuálního světa

kybernetického prostoru přešli do reálného světa křesťanského společenství se všemi jeho radostmi a nadějemi, smutky a úzkostmi. Je třeba, abychom zajeli na hlubinu v internetové síti, aby se ukázala Boží velebnost, která je na Kristově tváři. Papež Jan Pavel II.

(Kultura paměti, moudrosti a radosti církve může uchránit kulturu zábavy a zpráv od toho, aby se stala únikem před pravdou a odpovědností a před hromaděním faktů postrádajících smysl. Naopak sdělovací prostředky mohou církvi pomoci lépe komunikovat s lidmi.)

7.neděle velikonoční, média

Církev se dnes modlí za sdělovací prostředky.

16. května oslavili jsme svátek sv. Jana Nepomuckého, mučedníka mlčenlivosti, mučedníka zpovědního tajemství.

K ovládání jazyka napomíná Pán Ježíš:

„Nevíte, že z každého zbytečného slova budete souzeni?“,

a v knize Sirachovcově čteme:

„Neukázněný poslouchá skrze dveře, moudrý však nerad slýchá hanlivé řeči.

Ústa nemoudrých nerozvážně mluví;

ale slova moudrých na vážkách vážena bývají.

Mlčenlivý a rozumný, ten ctěn bývá.“

Rozvaha v řeči, diskrétnost a zdrženlivost v soudech

jsou pravými ozdobami muže i ženy, to nejen v projevu mluveném, ale i psaném.

Tyto ctnosti v dnešní společnosti velmi chybějí a moderní technika – internet

a mobilní telefony – naopak poskytují příležitost rozvíjet zlořády velmi efektivně.

Velmi negativní „výchovnou roli“ hrají veřejné sdělovací prostředky,

kteří vyzařují atmosféru bulváru do celého společenského života.

Zprávy novinové, rozhlasové a televizní jsou dnes z podstatné části snůškou klepů,

rozněčujících lidskou zvědavost, zavalující své příjemce

senzačními zprávami o ničem při navození atmosféry senzace.

(Tak se například ze vzrušeného hlasu komentátora dozvíme, že nějakého pana Nováka pokousal pes nějakého pana Vomáčky, a je nám vsugerováno, jak je to

*důležité a že se musíme rozhořčit nad nezodpovědným chovem psů. Lidé se rozh-ořčují, aby se druhý den zjistilo, že pes nikoho nepokousal, pouze zakňučel, když mu pan Vomáčka šlápl na ocas, což je další odhalená zpráva spiklenecky vyz-
razená opět rozrušeným hlasem komentátora.)*

Tragické je, že mnoho lidí se takto nechá oblbovat a přetvářet v lehkou ovladatelnou masu s naprostou ztrátou soudnosti, schopnou postupně přijímat ze sdělovacích prostředků a internetu cokoli navzdory absenci elementární logiky, důvěryhodnosti a smysluplnosti sdělovaného.

Následně se lidé nestarají o věci podstatné a důležité, nezajímají je události pozitivní a skutečnosti vznešené a místo toho sbírají drby, s maskou spravedlivých soudců se rochní v odpornostech a strkají nos do soukromých záležitostí druhých.

Tato nově vyprodukovaná mentalita se pak plně projevuje v psychologicky anonymním, však nezřídka reálně identifikovatelném světě internetu. Svědectvím jsou internetové diskuze a jiná sdílení, která jsou většinou prosta jakýchkoliv stop inteligence a vzdělanosti. Je až překvapivé, jak se někdy člověk, který v osobním kontaktu působí vcelku vyrovnaně, dokáže na internetu prezentovat jako naprostý „homo idiota“.

Bulvarizace společnosti produkovaná masmédií, a nejen těmi, která za bulvární platí, ale víceméně v současnosti všemi významnými, proniká celou společností, přetváří smýšlení lidí a jejich hodnotový svět a promítá se bohužel i do katolického prostředí. Pokud se člověk proti ní vědomě nebrání, nebojuje s ní, není ochoten přemýšlet a ověřovat si zprávy, je ve velkém nebezpečí, že bude unášen tímto dravým proudem moderního světa.

„Chce-li kdo stůj co stůj všechno vidět a slyšet, takže se zdá, jako by jeho bytost sestávala jen z očí a uší, nesmí se divit, že s dobrými věcmi přijmou jeho smysly také věci škodlivé.“

(R. M. Dacík OP, *Mravouka*)

Dlouhé vysedávání u televize a internetu svědčí o prázdnotě života.

Lidé hledají ne to, co by vyplnilo jejich život,

ale co by vyplnilo jejich den.

Zvědavost vede ke ztrátě ovládnání mysli a je branou mnohých hříchů. Pevnou baštou proti této bouři je obrácení se k pravým hodnotám

vzdělanosti, ctnosti a víry. Moudrost antických myslitelů, poklady křesťanské víry v dílech církevních spisovatelů, skvosty našeho národního písemnictví, ale i slušná zábavná literatura inteligentním duchem sepsaná, to vše pozitivně utváří a osvěžuje lidského ducha. Život s bližními v radosti z dobra, vzájemné pomoci, velkorysosti k chybám, kterých není prost žádný člověk, v trpělivém nesení přicházejících křížů ve vzájemné podpoře, to musí být duchem křesťanských společenství. Ve všem je pak základem štěstí a pokoje obracení se v modlitbě k Bohu a život v Boží přítomnosti před tváří nebeského dvora.

podle P. Tomáš

Stritzko

7.neděle velikonoční

Média se dnes pro lidi stali náboženstvím.

Nabízejí symboly, interpretují svět, předkládají podmanivé příběhy,

ovlivňují styl myšlení a chování lidí, vytvářejí sítě,

nabízejí společnou zkušenost a sdílená témata.

Důležité se stává to, co lidé viděli „na vlastní oči“ v televizních zprávách.

Média jsou nervovým systémem informační společnosti.

Odmykají a spojují všechny sektory života společnosti.

Tvoří prostor, v němž se setkává

kultura, sport, politika, hospodářství, věda i náboženství.

Jsou v příslušném balení dopravovány do vědomí miliónu lidí.

Bez možnosti mediální rezonance má jakýkoli společenský jev i myšlenka mizivou naději na dosažení společenského vlivu.

Média zprostředkovávají naprosté většině dnešních západních společností mnohem více než jen informace o dění ve světě.

Především předávají a formují celkové vnímání světa.

Tento obraz světa není často reflektován

ani tvůrci ani konzumenty mediálních programů.

Kultura paměti církve

může uchránit kulturu pomíjivých zpráv ve sdělovacích prostředcích před zapomením, které pohlcuje naději.

Naopak sdělovací prostředky mohou pomáhat církvi

hlásat evangelium s neutuchající svěžestí v každodenní realitě života.

Kultura moudrosti církve

může zabránit tomu, aby se kultura informace sdělovacích prostředků nestala jen hromaděním faktů postrádajících smysl.

Na druhé straně sdělovací prostředky mohou napomáhat moudrosti církve vnímat stále nové poznání a znamení doby.

Kultura radosti církve

může uchránit kulturu zábavy od toho,

aby se stala únikem před pravdou a odpovědností.

Nepohodlná pravda je víc než přitažlivý příběh.

Naopak sdělovací prostředky mohou církvi pomoci lépe komunikovat s lidmi.

Pátek a sobota po 7.neděli velikonoční nebo 4.neděle velikonoční, C, sv. Augustin

Co znamená ono : ***Miluješ Mě ? Pas Moje ovce!*** Je to jako by bylo řečeno:

Jestliže Mě miluješ, nemysli na svou vlastní pastvu, ale na Mé ovce.

Pas je a nezapomínej, že patří Mně, a ne tobě.

Snaž se, aby byly Mou slávou, nikoli tvou,

Mým vlastnictvím, nikoli tvým,

Mým bohatstvím, nikoli tvým.

A nezařazuj se mezi ty, kteří přispívají k nebezpečnosti doby

svou sebeláskou a vším ostatním, co s tímto pramenem zla souvisí.

Kristovi pastýři ať jsou tedy nesobečtí

a pasou ovce ne jako svůj, ale jako Kristův majetek.

Kristova láska se musí v pastýři jeho ovcí rozhořet

takovým duchovním žářem, že přemůže i přirozený strach ze smrti,

který nás naplňuje i když chceme žít s Kristem.

Ať je však tíha smrti jakákoli, musí ji přemoci síla lásky.

Vždyť milujeme Toho, který je náš ŽIVOT,

a přesto neváhal za nás zemřít.

Církev zná dva druhy života,

které nás naučilo a ke kterým nás vybízí božské kázání.

Jeden spočívá ve víře, druhý v jasném vidění Boha;

jeden přísluší času putování v tomto světě,

druhý věčnému přebývání na věčnosti;

jeden je obrácen k práci, druhý spočívá v odpočinku;

jeden probíhá uprostřed činnosti aktivního života,

druhý v odměně kontemplace;

jeden se snaží vzdalovat se od hříchu a konat dobro,
druhý se už nemusí bránit žádnému zlu, ale raduje se z nesmírného dobra;
jeden bojuje proti nepříteli, druhý kraluje bez jakýchkoliv protiventství;
jeden je silný uprostřed porušení, druhý nezná žádné úklady;
jeden bojuje, aby utlumil tělesné vášně,
druhý odpočívá uprostřed duchovních radostí;
jeden se namáhá, aby zvítězil,
druhý se v klidu a pokoji těší z plodů vítězství;
jeden prosí pod tíhou pokušení o pomoc,
druhý je prost všeho pokušení a plný radosti přebývá v lůně toho, kdo mu pomáhá;
jeden běží podat pomocnou ruku tomu, kdo trpí nedostatkem,
druhý žije tam, kde už není žádná nouze;
jeden odpouští urážky, aby se i jemu dostalo odpuštění,
druhý už nepodléhá žádným urážkám, které by bylo nutné odpustit;
jeden je podroben tvrdým zkouškám, které jej chrání před pýchou,
druhý je tak naplněn milostí, že je osvobozen od každého zármutku
tak úzce je spojen se svrchovaným Dobrem,
že není vystaven žádnému pokušení pýchy;
jeden rozlišuje dobro od zla,
druhý nekontempluje nic jiného než dobro.
Z toho vyplývá, že první druh života je dobrý,
i když se dosud nachází uprostřed ubohosti,
zatímco druhý je lepší, protože je blažený.
Tento pozemský život znázorňuje apoštol Petr,
život věčný znázorňuje apoštol Jan.

Běh jednoho se rozprostírá až do konce věků, a tam najde svůj konec;
dovršení druhého nastane až na konci časů
a v budoucím věku nikdy neskončí.

Proto Pán říká Petrovi: *Následuj mě*, zatímco o Janovi praví:

Jestliže chceš, aby zůstal, až přijdu, proč se o to staráš? Ty mně následuj.

Co znamenají tato slova?

Nakolik jsem schopen to posoudit a pochopit, mají tento smysl:

Ty mně následuj, snášeš – tak jak jsem snášel já – časná a pozemská trpení;
on však ať zůstane, dokud nepřijdu,
abych dal všem do vlastnictví věčná dobra.

Zde snášíme protiventství tohoto světa v zemi smrtelníků.

Tam budeme navěky patřit na Pánova dobra v zemi živých.

Ať si však nikdo nemyslí,
že by tyto dva slavné apoštoly mohl od sebe odloučit.
Oba dva žili životem, jehož zosobněním je Petr,
a oba dva budou žít životem, jehož obrazem je Jan.
V podobenství, které tyto apoštolové představují,
jeden Krista následoval a druhý jej očekával.
Oba dva však v síle víry snášeli protivensví tohoto světa
a oba dva očekávali budoucí štěstí věčné blaženosti.

Hod Boží Svatodušní, P. Pio, 11. a 12.5.

*„Bez Ducha svatého nejsme schopni žít svůj každodenní život.
On způsobuje, že jsme schopni žít z víry, modlit se, plnit své poslání,
neztrácet naději a mít dost lásky k lidem, přátelům i nepřítelům.
Ducha svatého potřebujeme ke všemu.“ Vojtěch Kodet*

P.Pio:

**Je třeba, abychom Ducha Svatého prosili zejména o to,
aby nás osvítil ohledně tří základních pravd:**

1. Jde o to, aby nám Duch svatý dával stále jasněji poznat
vznešenost našeho křesťanského povolání.
Bůh nás vybral a vyvolil mezi bezpočtem jiných.
Musíme si také uvědomovat,
že k tomuto vyvolení došlo bez jakékoli naší zásluhy.
Bůh nás tímto způsobem vyvolil již od věčnosti,
tedy *ante mundi constitutionem* (před stvořením světa),
a to k tomu, abychom dospěli k jedinému cíli,
totiž, abychom mu patřili v tomto čase i na věčnosti.
Jedná se o tak nesmírné tajemství a o tak sladké tajemství,
že duše, která do něho jen trochu pronikne, se celá vznáší v lásce.

2. *Za druhé* prosme, aby nás Duch svatý stále více osvěcoval
ohledně nesmírné velkoleposti věčného dědictví,
k němuž nás zaměřuje dobrotivost našeho nebeského Otce.
Když náš duch proniká do tohoto tajemství,

vzdaluje to duši od pozemských dober
a probouzí to v nás touhu dospět do nebeské vlasti.

3. *Konečně* prosme Otce všech světél,
aby nás nechával stále hlouběji pronikat do tajemství našeho
ospravedlnění, díky němuž se z bídných hříšníků stáváme spasenými.
Našed ospravedlnění je skutečný zázrak, nesmírný zázrak,
který Písmo Svaté přirovnává ke vzkříšení božského Mistra.

Ospravedlnění naší bezbožnosti je tak vznešenou záležitostí,
že bez jakýchkoli pochybností můžeme říci,
že Bůh prokázal svou všemohoucnost více tím, když nás ospravedlnil,
než tím, když z ničeho stvořil nebe a zemi,
neboť existuje větší protiklad mezi hříšníkem a milostí
nežli mezi nicotou a bytím.

Nicota je od Boha méně vzdálena nežli hříšník.

Platí totiž, že nicota jakožto nepřítomnost bytí
nemá v sobě žádnou potencialitu protivit se Boží vůli,
zatímco hříšník jakožto svobodná bytost
může odporovat všem rozhodnutím Boží vůle.

Kromě toho platí, že stvoření patří k přirozenému řádu,
zatímco ospravedlnění hříšníka patří k řádu nadpřirozenému.

Kéž bychom my všichni pochopili, z jak extrémní bídnosti a hanebnosti
nás vysvobodila všemohoucí Boží ruka!

Kéž bychom dokázali alespoň na jediný moment proniknout do toho,
co naplňuje úžasem nebeské duchy,

tedy do tajemství stavu, do něhož nás povznesla Boží milost,
která nás pozdvihla k důstojnosti Božích synů, kteří jsou určeni k tomu,
aby po celou věčnost panovali spolu s Jeho jednorozeným Synem.

Jakmile bude lidské duši dovolené proniknout do toho všeho,
pak už nebude moci žít jinak nežli plně nebesky.

Jak ubohý je stav lidské přirozenosti!

Kolikrát nám nebeský Otec ve své dobrotivosti
chtěl odhalit svá skrytá tajemství, ale nemohl tak učinit,
protože adresáti nebyli s to přijmout takové poznání kvůli své hříšnosti.
Kéž by se Pán uráčil k tomu, aby ukončil tuto mizérii a bídnost!

Ať už skončí satanovo království
a všude a ve všem ať triumfuje spravedlnost.
Ve svých meditacích velmi často přemítáme o těchto pravdách,
což nás pak posiluje ve ctnostech a povznáší naši mysl k větší důstojnosti.

Hod Boží Svatodušní (2.čtení, Hans Buob, Dary Ducha svatého)

Každému věřícímu jsou dány dary Ducha svatého,
ale nikdo nemá všechny.

Pouze Kristu je dáno vše.

On sám je všechno ve všem.

Proto je také každý odkázán na druhé
a navzájem bychom se měli doplňovat a zkoumat.

Ruka nemůže říci noze, nepotřebuji tě.

Každý dar potřebujeme. Každý dar je důležitý, i když vypadá nenápadně.

Jsou rozličné dary pro různé úkoly.

Existuje duchovní zásada, že **z darů zároveň vyvstává úkol.**

Obráceně to neplatí. Nejde tedy o to, abychom zalátali díru někým,
kdo je momentálně po ruce, bez ohledu na to, jestli chce nebo nechce,
jestli může nebo nemůže, a to vše v naději,

že s úkolem obdrží i potřebný dar.

Duchovní princip je opačný: **s darem přichází pověření k určitému úkolu.** Právě kvůli tomu mnoho lidí pracuje na špatném místě
a tito lidé pak rezignují, protože už nemohou dál.

Každá farnost je jedinečná.

Farář v Rájci nemůže dělat totéž, co farář v Blansku. A naopak.

Kdyby to tak kněz nebo biskup chtěl, zpronevěřili by se Duchu svatému.

V každé farnosti je potřeba, aby vzniklo **závazné společenství,**

ve kterém nejde o to, abychom se spolu lépe cítili,

ale abychom se cítili zodpovědně, abychom i v týdně

mysleli jeden na druhého, aby druzí byli pro mě důležitější než já sám
sobě.

K ničemu jsou pro církev lidé, kteří v neděli přiletí na mši jako uragán a pak hned po mši jako uragán odletí.

Ve spěchu poučí druhé o tom, jak se to má dělat.

Jejich poučování druhých neprošlo ohněm Ducha svatého, bývá jen vrtochem jejich neuspořádaného života.

Všechno, co z adorace eucharistického Krista nevychází a k tomu nespěje, je špatné dílo (d'áblovo), i kdyby se tvářilo sebekrásněji.

Neviditelný Duch svatý nás vždycky vede k viditelnému dílu Ježíše Krista.

V opačném případě to nikdy není z Ducha svatého.

Nejlepší farnosti nejsou ty, které mají nejvíce akcí během roku.

Nejlepší farnosti jsou *podle svatého Pavla (Gal 5,22)* ty,

ve kterých je těchto 12 plodů Ducha svatého:

láska, radost, pokoj, trpělivost, shovívavost, vlídnost, dobrotá, mírnost, věrnost, tichost, zdrženlivost a čistota.

Tam, kde je toto **ovoce Ducha svatého**, tam je skutečná svatost.

Dary Ducha svatého nejsou poznávacím znamením svatosti člověka.

Bůh může použít i hříšníka, aby zajistil spásu druhým.

Jestliže je člověk hříšným, Bůh mu neodnímá okamžitě své dary – kvůli spáse druhých, kvůli církvi.

Má-li člověk nějaký zvláštní dar, kterým skutečně působí Bůh, bere obvykle jeho okolí i každé jeho slovo jako by to bylo samo evangelium. To však není správné.

Pokud satan získá falešným zázrakem vládu nad člověkem, je to pro něho stokrát cennější než zdraví.

Honba za dary Ducha svatého se může stát velkým nebezpečím.

A sice tehdy, chci-li, schován za dary, předstírat a tvrdit:

„To zvládám, u mě všechno klapě výborně.“

V takovém případě už vůbec nejde o svatost, ale o divadlo a předvádění se.

Druhý extrém se projevuje tehdy, když člověk raději ani vůbec nevztáhne ruku, aby přijal od Boha pro své bližní dary, protože je to ponižující.

Dary Ducha svatého neslouží pouze mému osobnímu posvěcení, ale jsou dány především ke službě při budování společenství.

Proto je důležité, abychom i my byli ochotni přijmout tyto dary pro druhé.

Farnosti potřebují křesťany, kteří žijí v úplné vydanosti Kristu.

Nenajde-li se nikdo kdo bude ochoten zemřít,
pak nebude moci vzklíčit ani žádný nový život.

Hod Boží Svatodušní

1. čtení:

Všimněme si, jak je podobné večeřadlo apoštolů Sinaji Mojžíšovu.

Tam vystoupil Mojžíš na horu, aby sestoupil s deskami Zákona.

Zde Ježíš odchází k Otci, aby byl dán Duch Svátý.

Tam byla hora zahalena dýmem, zde je naplněn celý dům hukotem z nebe.

Tam blesky, zde jazyky jako z ohně.

Tak mohli první křesťané snadno pochopit Letnice

jako uzavření nové smlouvy, jako sdělení nového zákona, zákona Ducha, který není zapsán na deskách, ale v srdcích.

K účasti na nové smlouvě jsou však pozváni lidé z různých národů – všichni. Není už omezena na jeden vyvolený národ. Tak začíná universalita církve.

2. čtení:

Různost darů, různost projevů Ducha, různost úkolů křesťanů, jsou věci, které dělají potíže.

Zdánlivě jsou to zdroje nejednoty.

Pavel ukazuje na dva základní kameny jednoty:

jeden Duch-dárce, který je jeden a týž, ve všech působí,

a jedno tělo církve, do kterého jsou všichni obdarováni vpojení.

Ideálem není stejnost všech, ale živé tělo, skládající se z mnoha různých údů, s jednou hlavou-Kristem, oživované jedním Duchem.

Evangelium:

Dílo Ducha Svatého je tvůrčí čin Boží.
Když Bůh odpouští, děje se nové stvoření.
Je zde sice tentýž člověk, ale kvalita je nová.
Je obnoven, je proměněno jeho věčné určení.
A je schopen konat věci vycházející
právě z tohoto Ducha Božího a z jeho obdarování.
Pak bychom se měli odpuštění od Boha horečnatě dožadovat.
Budeme znovu a znovu toužit po tom,
aby nás tento tvůrčí Boží čin uskutečnil.
Pak už půjde více o to, aby Bůh dělal se mnou,
než o to, co všechno já sám dělám nebo nedělám.

Evangelium:

Smrt Božího Syna je vítězstvím, jehož účinky jsou v tom,
že moc hříchu je přemožena nejen obecně (podstoupil smrt za hříchy),
ale i konkrétně v člověku (komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny).
Hříšný stav člověka je napraven obnovením ducha člověka darem Ducha
Svatého. Člověk je tak očištěn od „ducha bezbožnosti“ a stává se novým
stvořením. Odpuštění – obdarování Duchem –
je zde viděno jako spása konkrétního člověka.
A takovouto konkrétní spásu jednotlivci
jsou apoštolové zplnomocněni vykonávat.
Jak pracuje Duch Svatý.
Ježíš Kristus vybavuje apoštoly Duchem Svatým, aby odpouštěli hříchy.
Nám se někdy může zdát, že jde o právní akt milosti, dluh je prostě zrušen.
Ale jenom takto to není.
Odpuštění hříchů je dílo Ducha Svatého, zprostředkovaného člověkem.
A Duch Svatý není omezen
jen na lidskou právní a správní rovinu (dluh je smazán).

Dílo Ducha Svatého je tvůrčí čin Boží.
Když Bůh odpouští, děje se nové stvoření.
Je zde sice tentýž člověk, ale kvalita je nová.
Je obnoven, je proměněno jeho věčné určení.
A je schopen konat věci vycházející
právě z tohoto Ducha Božího a z jeho obdarování.

Pak bychom se měli odpuštění od Boha horečnatě dožadovat.
Budeme znovu a znovu toužit po tom,
aby nás tento tvůrčí Boží čin uskutečnil.
Pak už půjde více o to, aby Bůh dělal se mnou,
než o to, co všechno já sám dělám nebo nedělám.

Hod Boží Svatodušní, Kodet

*„Bez Ducha svatého nejsme schopni žít svůj každodenní život.
On způsobuje, že jsme schopni žít z víry, modlit se, plnit své poslání,
neztrácet naději a mít dost lásky k lidem, přátelům i nepřátelům.
Ducha svatého potřebujeme ke všemu.“* Vojtěch Kodet

*Ježíš předával svého Ducha apoštolům postupně.
Nejprve na Kalvárii, (když naklonil hlavu a skonal),
potom ve večeřadle, a pak o letnicích.*

1. Na kříži dal Ducha života, abychom mohli žít s Bohem,
a abychom se zřekli Ducha smrti,
který nás uzavřel do věčné smrti a beznaděje.

2. Ve večeřadle dává Ducha odpuštění, pokoje a smíření.
To také my sami od sebe dát nemůžeme.
Jen v síle Ducha svatého můžeme konat skutek Boží,
kterým je odpuštění.

3. O letnicích přijímají apoštolové Ducha
k šíření evangelia a službě v tomto světě.

*Duch svatý způsobuje, že žijeme v tomto světě
- životem, který nekončí;*

- životem, který nás přesahuje;
- životem ve spojení s Kristem v moci jeho lásky,
v síle lásky a milosrdenství, které předáváme druhým
a v síle svědectví o Kristu a o jeho lásce Otce.

Každému z nás teď a tady Ježíš říká: „Přijmi Ducha svatého.“

Journet

Seslání Ducha svatého

Duch svatý nás postupně naučí všemu.

Duch svatý nic nepřidává, nemění a nenahrazuje z viditelného díla Kristova.

Posláním Ducha svatého je otevřít naše srdce, aby chápalo viditelné dílo spásy uskutečněné Kristem. Bohu Otci připisujeme stvoření. Bůh Syn nás vykoupil.

Duch svatý nezakládá třetí viditelný (postkřesťanský nebo nadkřesťanský) svět.

Duch svatý odmítá na sebe vzít lidskou tvář, a tím k sobě strhnout pozornost. Jedinou touhou Ducha svatého je působit na duši tak, abychom za viditelným dílem ostatních dvou božských osob Otce a Syna byli schopni rozeznat pozvání k lásce.

Neviditelný Duch nás vždy přivádí k viditelnému Kristovu dílu. Podle toho se pozná.

Ježíš udělal věci dokonale co se týká podstaty církve, ale nikoli co se týká rozšíření církve.

To je úkol Ducha svatého a apoštolů.

Apoštolové mohou dělat ještě větší věci než Ježíš-samozřejmě

nikoli co do hloubky (ta je už dána v plnosti), ale co do rozsahu. To, co Ježíš soustředil do malé skupinky shromážděné kolem jeho kříže, to mají apoštolové nést až na konec světa.

Duch svatý nám postupně oznamuje, co má přijít.

Tím nejsou myšlena fakta dějin lidstva, ale tajemství našeho nadpřirozené určení.

Ježíš je jediný prostředník mezi Bohem a lidmi.

Avšak v Kristu uskutečněné vykoupení je světlem uprostřed trní, přitahuje nás a současně nás léká.

Teprve až přijde Duch svatý, dá nám přijmout Kříž.

Velkodušné lidi dokonce naučí jásat nad Křížem.

ctihodný Diviš Kartuzián, O posledních věcech člověka:

Článek 4. Je třeba se bát smrti a už předem o ní rozjímat, poněvadž po ní není návratu do stavu, ve kterém by bylo možno získat si zásluhy a kát se a znovu nabyt zanedbané milosti a spásy.

Šalomoun praví:

„Padne-li strom k severu nebo k jihu, na kterémkoliv místo padne, tam zůstane.“ (*Kaz 11,3*).

Stromem se rozumí člověk, pádem smrt, jímž žár lásky a milost Ducha Svatého, severem se rozumí nepravost. Smysl uvedených slov je tento:

v kterémkoliv stavu by člověk zemřel, v tom setrvá beze změny na věky.

Zemře-li tedy v lásce a milosti Ducha Svatého, nikdy se už neodvrátí od božské lásky, třebas by v očištcí velmi těžce trpěl; zemře-li však od Boha odvrácen a v jakémkoliv hříšné lásce, zůstane nezvratně na věky v onom odvrácení a v onom hříšném stavu.

Proto nemají zavrženci nikdy opravdové lítosti a třebas měli bolest ze svých hříchů, poněvadž pro ně se dostali do takových trestů a běd, přece nemají z nich bolesti, pokud to jsou hříchy a urážky Boha. Ba oni milují neřesti a přejí si užívat dřívějších hříšných rozkoší, Boha však co nejnáruživěji a takřka nevyslovitelně nenávidí,

rouhají se Mu a proklínají Ho.

Proto praví sv. Jan z Damašku:

„Co byl pro anděly pád, to je pro člověka smrt.“

Andělé totiž padli ve svém odvrácení od Boha,
pro které padli a zavržení jsou, ustavičně setrvávají,

(stav hříchu, ve kterém zemřeli, bude trvat u nich na věky)

tak i lidé, zemřou-li v hříších, v nich na věky beze změny setrvají.

Proto, poněvadž je po smrti

už nemožno zásluhy si získat ani se kát ani z hříchů povstat,

třeba se smrti, lépe smrti nepřipravené, bát, a to co nejvíce.

Třeba na smrt, stále se k nám blížící, bez ustání myslit,

abychom, čehož Bůh nedej, k ní nedošli nepřipraveni.

Jinak bychom upadli do nenapravitelných ztrát a nevléčitelných běd,

před kterými je co nejvíce prechat a kterých se třeba co nejvíce bát.

Stihlo by nás totiž věčné zavržení,

ztráta nejvyšší blaženosti a všech božských darů,

pozbyli bychom milost a ctnosti, jimiž se dochází věčné blaženosti.

Proto se musíme svatým životem na smrt stále chystat

a obrácení a pokání nikterak neodkládat, nýbrž stále být připraveni na smrt.

V to záleží umění umět dobře zemřít,

to je spasitelná a užitečná věda umírání.

Tomuto umění a této vědě se naučíme,

jestli denně duchovně sebe budeme umrtvovat,

to je zlé žádosti potlačovat, vlastní vůli lámat,

sebe zapírat a přemáhat, ničeho leč Boha a podle Boha a pro Boha nežádat

a úkonům kajcnosti se horlivě oddávat.

Proto napomíná Písmo:

„Neváhej k Bohu se obrátit, neodkládej s tím ze dne na den;

vždyť náhle přijde Jeho hněv

a v čase pomsty tebe zničí, nepovedeš-li si tak.“ (Sir 5,8)

A zase: „Nehromad' hřích na hřích a neříkej:

Smilování Boží je velké,

poněvadž na hříšníky číhá hněv Boží.“ (Sir 5,7)

Proto píše Klimakus: „Psa toho, totiž ďábla, nepřipouštěj k sobě,

když ti našeptává, že Bůh je dobrotivý,

nýbrž tehdy pomni (si vzpomeň na) dobrotivosti Boží,

když se ti zdá, že jsi zatlačován do hlubin zoufalství.

Je totiž úmyslem tohoto psa potlačit v tobě kající pláč a bázeň před smrtí, protože tě chce uspat takovým našeptáváním o dobrotivosti Boží.“

Slyšme a splňme, k čemu Šalomoun vybízí:

„Cokoliv dobrého může vykonat ruka tvá (ctnost tvá), konej bez ustání, poněvadž ani dílo ani rozum ani moudrost ani věda nebudou za hrobem, kam pospícháš.“ (Kaz 9,10)

Proto napomíná vyvolená nádoba svatý Pavel:

„Buďte stálí a nepohnutí, konajíce vždy přehojně dílo Páně, vědouce, že práce vaše není v Pánu marná.“ (1 Kor 15,58)

7.pátek a sobota velikonoční, sv. Augustin

Co znamená ono: **Miluješ Mě? Pas Moje ovce!** Je to jako by bylo řečeno:
Jestliže Mě miluješ, nemysli na svou vlastní pastvu, ale na Mé ovce.
Pas je a nezapomínej, že patří Mně, a ne tobě.
Snaž se, aby byly Mou slávou, nikoli tvou,
Mým vlastnictvím, nikoli tvým, Mým bohatstvím, nikoli tvým.
A nezařazuj se mezi ty, kteří přispívají k nebezpečnosti doby
svou sebeláskou a všim ostatním, co s tímto pramenem zla souvisí.
Kristovi pastýři ať jsou tedy nesobečtí
a pasou ovce ne jako svůj, ale jako Kristův majetek.
Kristova láska se musí v pastýři jeho ovcí rozhořet takovým
duchovním žářem, že přemůže i přirozený strach ze smrti,
který nás naplňuje i když chceme žít s Kristem.
Ať je však tíha smrti jakákoli, musí jí přemoci síla lásky.
Vždyť milujeme Toho, který je náš ŽIVOT, a přesto neváhal za nás zemřít.

Církev zná dva druhy života,
keré nás naučilo a ke kterým nás vybízí božské kázání.
Jeden spočívá ve víře, druhý v jasném vidění Boha;
jeden přísluší času putování v tomto světě,
druhý věčnému přebývání na věčnosti;
jeden je obrácen k práci, druhý spočívá v odpočinku;
jeden probíhá uprostřed činnosti aktivního života,
druhý v odměně kontemplace;
jeden se snaží vzdalovat se od hříchu a konat dobro,
druhý se už nemusí bránit žádnému zlu, ale raduje se z nesmírného dobra;
jeden bojuje proti nepříteli, druhý kraluje bez jakýchkoliv protiventství;
jeden je silný uprostřed porušení, druhý nezná žádné úklady;
jeden bojuje, aby utlumil tělesné vášně,
druhý odpočívá uprostřed duchovních radostí
jeden se namáhá, aby zvítězil,
druhý se v klidu a pokoji těší z plodů vítězství;
jeden prosí pod tíhou pokušení o pomoc,
druhý je prost všeho pokušení
a plný radosti přebývá v lůně toho, kdo mu pomáhá;

jeden běží podat pomocnou ruku tomu, kdo trpí nedostatkem,
druhý žije tam, kde už není žádná nouze;
jeden odpouští urážky, aby se i jemu dostalo odpuštění,
druhý už nepodléhá žádným urážkám, které by bylo nutné odpustit;
jeden je podroben tvrdým zkouškám, které jej chrání před pýchou,
druhý je tak naplněn milostí, že je osvobozen od každého zármutku
tak úzce je spojen se svrchovaným Dobrem,
že není vystaven žádnému pokušení pýchy;
jeden rozlišuje dobro od zla, druhý nekontempluje nic jiného než dobro.
Z toho vyplývá, že první druh života je dobrý,
i když se dosud nachází uprostřed ubohosti,
zatímco druhý je lepší, protože je blažený.
Tento pozemský život znázorňuje apoštol Petr,
život věčný znázorňuje apoštol Jan.
Běh jednoho se rozprostírá až do konce věků, a tam najde svůj konec;
dovršení druhého nastane až na konci časů
a v budoucím věku nikdy neskončí.

***Proto Pán říká Petrovi: Následuj mě, zatímco o Janovi praví:
Jestliže chceš, aby zůstal, až přijdu, proč se o to staráš? Ty mně následuj.***
Co znamenají tato slova?

*Nakolik jsem schopen to posoudit a pochopit, mají tento smysl:
Ty mně následuj, snášeš – tak jak jsem snášel já – časná a pozemská trpení;
on však ať zůstane, dokud nepřijdu,
abych dal všem do vlastnictví věčná dobra.
Zde snášíme protivenství tohoto světa v zemi smrtelníků.
Tam budeme navěky patřit na Pánova dobra v zemi živých.
Ať si však nikdo nemyslí,
že by tyto dva slavné apoštoly mohl od sebe odloučit.
Oba dva žili životem, jehož zosobněním je Petr,
a oba dva budou žít životem, jehož obrazem je Jan.
V podobenství, které tyto apoštolové představují,
jeden Krista následoval a druhý jej očekával.
Oba dva však v síle víry snášeli protivenství tohoto světa
a oba dva očekávali budoucí štěstí věčné blaženosti.*

7.neděle velikonoční, den matek a modlitby za sdělovací prostředky

Dnes je den matek.

Moje maminka, které bude mít 23.května 84 let, je ráda,
když ji donesu květiny, když zařídím to či ono,
když jí pomohu rozvázat zavázané nohy,
ale nejvíc ze všeho je ráda,
když si konečně vedle ní sednu na zadek a jsem prostě s ní.
Láska v rodině a láska k Pánu Ježíši
není možná bez této časté, prosté a pozorné přítomnosti.
Láska spočívá v tom, že děláme druhým radost především v tom,
co druhým dělá největší radost.

Dnes je také den modlitby za sdělovací prostředky.

- 1.Vnouček se ptá dědy: „Dědo, co jste dělali, když nebyl internet?“
Dědeček si povzdechne: Žili jsme, chlapče, žili.“
- 2.„Jééé, toto vypadá jako esemeska, ale má to víc písmen.“
„Co je to?“ Diví se chlapecek.
„To je kniha vnoučku,“ povzdechne si dědeček.
- 3.Jedna holčička povídá:
„Porouchala se dnes večer televize, byl to strašný večer.
Nemyslela jsem si, že mám tak nudné rodiče.“ B.Ferrero, str.57

Lidé bohužel častokrát hledají
ne to, co by vyplnilo jejich život, ale to, co by vyplnilo jejich den.
Čerstvý konvertita se ptá starého kněze:
“Budu se muset úplně vzdát světa?” “Neboj se” uklidní ho kněz.
“Když bude tvůj život opravdu křesťanský, svět se zřekne tebe.”

Přeji nám všem trojí milost:

abychom my zapomněli na svět, aby svět zapomněl na nás

a bychom my zapomněli na sebe.

Kéž jednoho dne řekneme: Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus.

Nanebevstoupení Páně

Na světě jsme proto, abychom sloužili Bohu a po smrti se dostali do nebe. Na tuto první pravdu katolického katechismu mnozí zapomínají a někteří o ní ani nevědí.

Chtějí vůbec dnešní křesťané do nebe? Nestačí jim jimi vytvořené nebe na zemi místo nebe darovaného Bohem po smrti?

Moje maminka se mě občas ptá: „Jaké to bude v nebi?“

Vždycky odpovím, že nevím.

Ona na to: „Jsi kněz. Musíš to vědět?“

Já na to: „V hodině smrti toho ví o Bohu největší pohan víc než papež, biskupové a kněží na zemi.“

Něco přece jen víme.

Celý viditelný svět budeme vidět ve Spasitelově lidství.

Všechno uvidíme tak, jak to vidí Bůh.

Bůh nevzpomíná ani nezapomíná, ale vidí.

My uvidíme spolu s ním nejkrásnější příběh všech dob,

Uvidíme spolu s ním běh dějin celého světa od začátku až do konce.

Poznáme důvody všeho zlého, co bylo dopuštěno.

Bůh má dost moci a dost lásky,

aby všechno zlé použil k plnému rozkvětu něčeho velmi dobrého.

V nebi nebude žárlivost.

První otázka, kterou Dante položil Piccardě zní:

„Ale ty jsi v nízké sféře! Copak tě netrápí, že mnozí jsou nad tebou?“

A do jejích úst vkládá tato obdivuhodná slova:

„Nikoli. V nebi jsou všechna místa rájem.

Raduji se tam, kam mě Bůh postavil.

Být jinde proti Boží vůli, by bylo pro mne peklem.“

Každý bude mít své místo vyznačené v jasu ráje.

Někteří budou růže, jiní drobné kytičky schované v trávě nebo dokonce jako stébka trávy a ještě jiní kamínky v alejích.

Příčinou nebeské církve je Bůh. Bůh bude uprostřed všeho, co bude v našem držení.

Bůh viděný v celistvosti a každým, ale ne v takové míře, v jaké by mohl být, protože jedině On sám může být vidět v takové míře,

hv jaké může být viděn, poznán a proniknut.

Každý Ho uvidí podle míry lásky, jakou měl v okamžiku smrti.

V podvečer svého života budeš souzen podle lásky.“